MADRAS INFORMATION

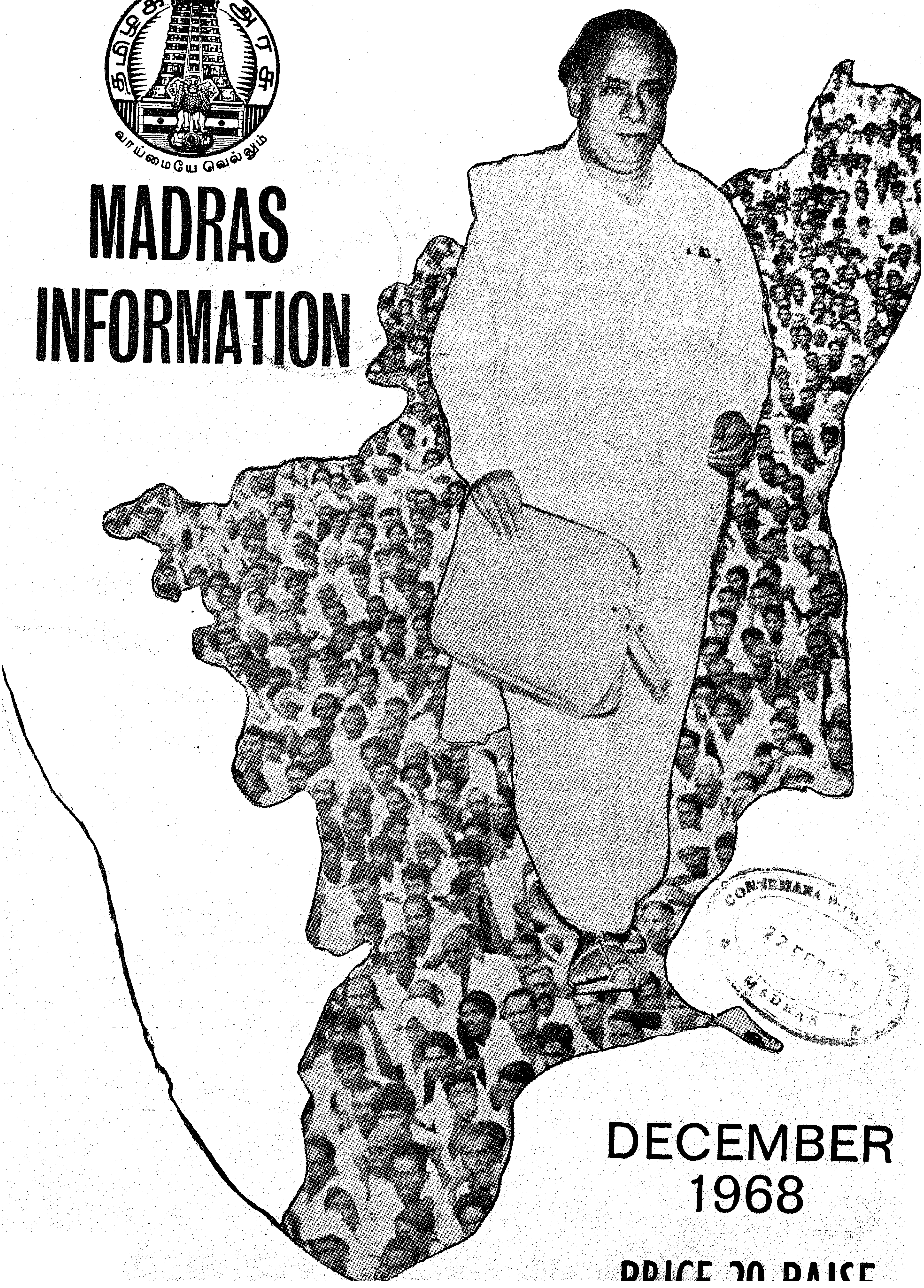

CONNEMARA ... MADRAS

DECEMBER
1968

PRICE 20 PAISE

FERTILITY SURVEYS REVEAL FALL IN BIRTH RATE

Dr. S. Chandrasekhar, Minister of State in the Ministry of Health, Family Planning and Urban Development said here today that he had been greatly impressed by the number of studies that had been carried out by the Central Family Planning Institute in such diverse fields as chromosomes, experiments with injectible contraceptives, follow-up studies to obtain a profile of acceptors of different family planning methods, finding the source of rumours, demonstrating the feasibility of commercial distribution of condoms and evolving methods of programme operations.

He was presiding over a function organised to observe the foundation day of the Central Family Planning Institute.

TRAINING OF PERSONNEL

Dr. Chandrasekhar added that the contribution of the institute to the training of personnel was no less impressive. A strategy had been evolved, implementation of which had not left a single person in the Regional Family Planning Training Centres without a preliminary exposure of his or her role in the total training programme. Subsequent to that, quite a number of trainees had been trained under the regular and short courses. He said that the institute had also organised short workshops for those District Family Planning Officers who had not yet been able to take regular training prescribed for them. It had fulfilled the role that the Health Ministry had designated for it, namely, that of being the chief technical resource of the National Family Planning Programme.

FERTILITY SURVEY

Thiru B. L. Raina, Director of the Central Family Planning Institute stated that fertility surveys conducted in some parts of the country had shown definite trends of fall in birth rate. For example, the birth rate had fallen in the plantations of the Indian Tea Association in Assam from 43·4 in 1960 to 25.6 in 1967. It had fallen at Chinhat and Mohanlal Gunj in Lucknow from 50·8 in 1963 to 45·3 in 1967. At Centre I in Calcutta city it had fallen from 25·7 in 1963 to 18 in 1966; and at Centre II in the same city from 25·8 in 1963 to 15·8 in 1966. In Trivandrum in areas covered by three selected panchayats it had fallen from 34·9 in 1965 to 31·8 in 1966. At Athoor block in Gandhigram, it had fallen from 36·7 in 1964 to 31·3 in 1966.

Thiru B. P. Patil, Secretary, Ministry of Health, Family Planning and Urban Development, moving a vote of thanks, said that great progress had been made in the implementation of family planning programmes during the last three years.

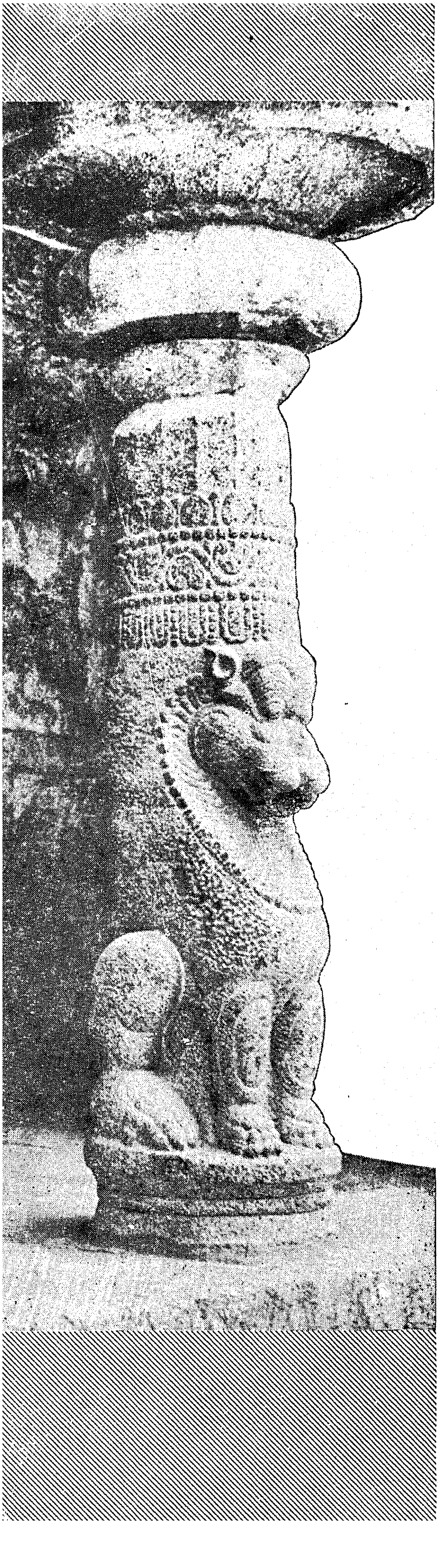

393.
LIBRARY MAR 1969 MADRAS

MADRAS INFORMATION

Vol. XXIII DECEMBER 1968 No. 12

CONTENTS

	PAGE
1. Tamilnadu	3
2. Gandhiji in Tamil Nadu	5
3. Bharathi—The Nationalist	7
4. நான் கண்ட மேற்கு நாடுகள் —மாண்புமிகு திருமதி சத்தியவாணிமுத்து, அரிசனநல செய்தித்துறை அமைச்சர்.	8
5. Community Development —*Thiru M. Muthuswamy*, B.A., B.T., *Minister for Local Administration.*	12
6. The Silent Revolution	15
7. இராசராச சோழனின் மாண்பு —திரு எஸ். எம். டயஸ், I.P.S. துணை இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல், திருச்சிராப்பள்ளி.	18
8. A Unique Programme of Population Control	23
9. Muslim Nations Back Family Planning —*Thiru M. K. Pooviah.*	24
10. Hundred Years of the Madras Survey	26
11. People's Problem Plant—Water hyacinth —*Thiru V. D. Spurgeon, Deputy Director of Fisheries.*	29
12, Poondi—The Picnic Spot Near Madras	31
13. Paddy Aerial Spraying Scheme in Tamil Nadu	34
14. Indian Institute of Technology, Madras —*Professor C. V. Sethunathan*	35

THIS MONTH'S COVER:

The change of the name of Madras State as Tamilnadu is a long felt desire of the Tamil people. The Dravida Munnetra Kazhagam under the leadership of Thiru C. N. Annadurai, Chief Minister, has fulfilled this desire.

When should I have my next child?

Doctors say the first 4 or 5 years of life are the most important for the development of the child. For the health of the mother also, it is desirable that she does not have another child for at least 3 or 4 years.

Many simple, safe and effective methods of birth-control are available today. Now you can have a child by choice, not by chance.

Consult your nearest Family Planning Centre today for free advice and services.

REMEMBER . . .

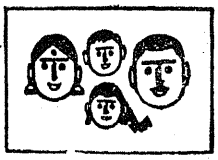

WHEN YOU HAVE
TWO
THAT WILL DO

davp 68/289

TAMILNADU

On December 5, 1968, the Parliament has set its seal of approval on the Bill to rename Madras State as Tamil Nadu. The Rajya Sabha unanimously passed the Madras State (Alteration of Name) Bill after an extended two-hour debate. The Bill had already been unanimously passed by the Lok Sabha in November 1968. The Centre has taken up the matter of renaming the State of Madas as Tamil Nadu after it had been informed of the State Legislature's decision. Both houses of the Madras Legislature passed a unanimous resolution in July 1967, in favour of renaming the State as Tamil Nadu. Parliament had to adopt such a bill on the recommendation of the President, to give legal sanction to the change in name, because in the Constitution Madras is listed as Madras in the First Schedule and only Parliament has the authority to alter the appellation of any of the States. Once in 1963 Thiru Bupesh Gupta (C.P.I) had brought forward a Constitution Amendment Bill for this very purpose, but the House had then rejected it. Another private Member's Bill to rename the State had been introduced in February, 1968, by Thiru V. V. Ramaswami (D.M.K.). It was not considered because his term ended soon after. The Bill will now be sent to the President for his assent.

Long cherished desire

The passing of the Bill fulfils the long cherished desire of millions of Tamil people. The Present Government even when it was in opposition has made several attempts to bring the issue to the attention of the State and Central Governments. In spite of such efforts, the Dravida Munnetra Kazhagam was able to achive in its aim only after it came to power. Thus one of the cherished goals of D.M.K. as well as the aspiration of the Tamil people has now been fulfilled.

It can be said that the demand to rename the State of Madras as Tamil Nadu had its origin in the linguistic reorganisation of the States after Independence.

During the British rule the country have been divided into several States for political and administrative reasons irrespective of the geographical condition of the land. For instance, the Madras State as it originally formed extended up to Orissa in the north comprising the present States of Madras, Kerala, Andhra Pradesh and certain other areas which went to Mysore under State reorganisation. The present Madras State as constituted by the State Reorganisation Act, 1956, with the boundary adjustments with her sister States affected by the Pataskar Award 1960, now comprises the Tamil speaking area alone. It is the 10th largest State with an area of 130,357 square kilo metres (50,331 square miles) and 5th largest State in density of population with about 33·7 crores as per the 1961 census.

It is bounded on the north by Mysore and Andhra States, on the west by Kerala State, on the east by the Bay of Bengal and on the south by the Indian Ocean. Its physical boundary is marked by the Western Ghats in the west, the Nagari Hills in the north and continuous stretch of sea in the east and south from Pulicat lake to Kanyakumari. The coast is dotted with decayed relics of early European activity in which Madras City retains its importance as the chief commercial and administrative centre of the State. It is linked with the major ports and important cities through road, rail, oceanic and air routes. The total length of the land boundary is about 1,200 Kms. (750 miles). The coastal length totals to about 992 Kms. (620 miles). The present Madras State is divided into 14 districts, sub-divided into 103 taluks.

The Tamil country

The area comprising the present State has had a glorious history dating back to earlier times and geologically it is perhaps the oldest in India. For a long time, the Tamil country was ruled by kings belonging to the three royal houses of Chera, Chola and Pandya. The Cheras had their capital at Vanji, the Cholas at Puhar and the Pandyas at Madurai. The history of Tamil Nadu during the period ending with the second century A.D. centres round the wars for hegemony fought by these rulers. No connected account of the fortunes of these rulers is available. Poets of the Sangam period sing of the exploits of some of the kings of the three houses. From available accounts, it is clear that a number of Chera and Pandya kings were men of great daring who ruled wisely, promoted arts and letters and were champions of all good and noble causes. Of the Chola kings, Karikalan and Kochchenganan have earned for themselves an abiding place in history. The hero of many legendary exploits and the reputed builder of the Grand Anicut across the Cauvery, Karikalan is acclaimed as a great warrior and a statesman. Kochchenganan was hero who conquered many kings, built many temples.

The Tamil kings during their period patronised scholars and poets. They planned for the economic

prosperity of the people by constructing tanks, digging irrigation channels and even damming rivers. They encouraged trade and commerce and developed trade relations with foreign countries. Puhar was a flourishing seaport which carried on a busy trade with the Arab countries, Egypt, Greece and Rome. Tamil Kings had political, cultural and economic relations with the countries in South-East Asia. They even encouraged Tamils to settle in these countries.

No clear and cogent account of the happenings in the Tamil country from the 2nd to the 4th century A.D. is available. The 4th century marks the rise of the Pallavas, who with their capital at Kancheepuram and port at Mamallapuram (Mahabalipuram) were warriors, conquerors, patrons of arts and letters and initiators of a peerless, artistic and architectural tradition. Mahendravarman and Narasimhavarman were the illustrious monarchs of this line and during their time, Tamil Nadu achieved many-sided progress. The sculptures and cave temples at Mahabalipuram provide an eloquent commentary on the glory and greatness of the Pallava rule.

After a brief interlude of Pandyan ascendancy, the Cholas under King Vijayalaya made a bid to regain their supremacy towards the middle of the 9th century. Raja Raja I and Rajendra were the outstanding rulers of the Vijayalaya dynasty. These two rulers were not only the builders of a vast empire but also administrators of consummate skill and statesmanship. During their regime, the Tamil country made phenomenal progress. The Brahadeeswara temple built by Raja Raja I is a gigantic monument proclaiming for all time the mighty engineering skill of the Cholas. The chola empire lasted three centuries. But the village administration which they built up and the ethical and religious ideals which they propogated constitute a priceless legacy of the Tamils. These reigns were followed by Vijayanagara kings, then by Muslim rule and finally this part of the country came under the rule of the East India Company. By Queen Victoria's Proclamation,(1858) India came direct under the British Rule. After great struggle for freedom from British rule the country became independent on August 15, 1947.

The renaming of the State as Tamil Nadu is but one of the many steps taken by the Government to bring to the fore the Tamil tradition and culture. Incidentally the meaning of linguistic reorganisation and the purpose behind it as envisaged by the Father of the Nation Mahatma Gandhi has also been fulfilled.

HINDUSTAN PHOTO FILMS ATTAINS TECHNOLOGICAL INDEPENDENCE

The technical collaboration of the Hindustan Photo Films Manufacturing Company Limited, Ootacamund with France came to a successful conclusion on 30-10-68 with the signing of a Certificate of Acceptance which was presented to Dr. Silvestroff of Bauchet and Company by Thiru M. A. S. Rajan, Managing Director, Hindustan Photo Films.

Thiru K. V. Raghunatha Reddy, Union Minister of State for Industrial Development and Company Affairs presiding over a special function on the evening, 30-10-68 emphasised the importance of technical independence and appreciated the spirit in which the French collaborations have helped India to attain that technical independence. In fact, the Minister said, every agreement of foreign collaboration should provide for this. Dr. Silvestroff of Bauchet and Company expressed his deep appreciation for the successful completion of the project. He wished the venture all success.

Mr. Roy R. McKenzie, Vice-President, Photographic Products Group 3 M Company said India's growing need for modern industries necessitated such collaborations for technical know-how and [the present collaboration would fulfil that necessity.

Mr. Bernard Delahouse, Commercial Counsellor French Embassy, New Delhi, congratulated the management for the neat execution of the project and said that the Hindustan Photo Films was a beautiful project of India.

Thiru A. G. Sivaramakrishnan, Secretary, Hindustan Photo Films proposed a vote of thanks.

The Certificate of Acceptance would enable the collaborators to obtain the 10th and last portion of the lump sum due to them under the technical collaboration agreement entered into by the Government of India with Ets. Bauchet & Cie of France in 1960. The function marked an important landmark in the history of the Hindustan Photo Films.

The Hindustan Photo Films Factory now produces cine positive film, photographic bromide paper, medical X-ray films and roll films. The present production of cine positive will, besides meeting the country's entire requirements, will leave a surplus for export to neighbouring countries. The production of colour film is under active consideration of the Ministry of Industrial Development.

Gandhi in Tamilnadu :

SERVICE IS ITS OWN REWARD

Gandhiji's Advice to Students

A largely attended meeting of the students of Madras was held on April 27 at the Y.M.C.A. auditorium to present an address to Gandhiji.

The chairman, in his introductory remarks, said that during the last few days in Madras the Gandhis have been paying the penalty of greatness. He had observed them going from place to place and receiving the kindnesses and love of which, he dared say, they had an idea before for they had visited a large part of India and when they would have learned they would have to acknowledge them here as anywhere else in India. He spoke about Gandhiji's strong love of truth which showed itself in the candid advice which he gave, not often relished by the audience.

The following are extracts from the address presented to Gandhiji by the students :—

A hero

In welcoming you, sir, we pay our adoration to a hero, a saint and we had said a martyr. We welcome one who united the diverse millions of India in the tribulations of our countrymen in South Africa, one who proved before the bar of civilised mankind that an Indian, wherever he may be, is not a helot but the inheritor of a great and ancient culture and civilisation, and an aspirant to a noble destiny. Your spotless purity of character, your stern and inimitable simplicity, your unflinching courage born of profound sincerity, your absolute selflessness, your deep sense of nationality, your all-pervading love and that splendour of spiritual radiance, raise you not only to the dignity of a national father to whom we as children may look for guidance and inspiration, but also to the still higher eminence of a man, of whom it may most truly be said that " If humanity lost its title deeds he can recover them."

Gandhiji, said, that if ever he were called upon to give an opinion as to where he had been absolutely smothered with kindness, love and attention, he would have to say that it was in Madras.

They had sung that beautiful national song on the hearing of which all of them sprang to their feet, Gandhiji said. The poet had lavished all the adjectives that he possibly could in order to describe Mother India. He describes Mother India as sweet smelling, sweet-speaking fragrant, all-powerful, all good, beautiful, land flowing with milk and honey, a land having rich fields of fruits and grains, a land inhabited by a race of men of whom we have only a vague picture in the great grand age, but the poet pictures to us a land which shall embrace in its fold the whole of the world and the whole humanity by right, not of might or physical power, but, of soul power. Could they sing that hymn as they were, could the students of Madras sing that hymn, he asked himself when he listened to that song, could be sing that song ?

Purpose of education

The poet no doubt gave them a picture for theme to realise. He felt that the adjectives were very largely misplaced in the description of the motherland, but it was for them and him to make good the claim, their possession be the Motherland. The students of Madras as well as the students all over India could do it. Were they receiving the education which would worthily give them that place ? Were they making efforts in that direction ? Is their education such as would bring the best out of them ? Or has the education they were receiving become a factory which makes Government employees of clerks in commercial offices ? Is the goal of education that they were receiving mere services, mere employment, whether in government situation, in Government departments, or in other departments.

If that be the goal of education, they had set before themselves, he felt and he feared, that the vision the poet pictured for himself was far from being realised, but if rested upon them to realise that dream.

Gandhiji advised the students to turn their eyes to what was happening in Europe and when they saw that Europe was brought up on modern civilization, they would think well before they imported that civilisation into India. He heard some people say that our rulers brought that culture to our motherland. He told them not to make any mistake about

it all. He did not think our rulers would bring it here unless they were prepared to accept that culture. And if it be that the rulers brought that culture before them, he thought, they could reject that culture. He had said on one platform that the British race had certain ideals and they allowed liberty of thought. He declined to go into reasons, but he believed it was possible for India to attain her ideals under the British Empire.

The message of their religion was not physical might but a message of love and if they followed that, it would be their privilege to conquer. It was for them and him to consider what was going on in India and he thought it was necessary for them to test their minds and find out what their own opinion was to be in connection with political assassinations and political dacoities. They should remember that they would not attain their objects by the shedding of the blood of any tyrant. That was the teaching which was given to them by their religion which was the highest religion, based upon truth as the all pervading virtue which based itself upon the great doctrine of " Ahimsa".

" Ahimsa " was nothing but love, love not merely of friends and relations but love of those eventhough they be their enemies, Gandhiji said. He wished to say one word more in connection with that. He thought that if they were to practise truth and *Ahimsa* they would also have to practise fearlessness. They should think deeply and they should be convinced what they thought was right and speak out what they thought.

Four letters

Professor Max Mueller had interpreted their religion—they did not want a foreigner to interpret their religion for them—in a word consisting of four letters " duty ". And if they believed in their religion and if they properly discharged their duty, then, they will have to fear no one, they would have to fear God only, and that was the message that their master—if not their master, certainly his master—Mr. Gokhale, had said.

It is said in the constitution of the Servants of India Society that they must set about to spiritualise the political life of the country that they should sanctify it with religion. Grown-up students could not be kept away from politics ; it was opposed to nature. It was impossible to divorce politics from the life of a man or from religion. Politics divorced from religion became debasing. His views might or might not be acceptable to them, but he asked them to see what happened in South Africa. Their countrymen in South Africa who were conversant with the English literature or the present modern culture, were able to rise to their full height. And, if that was possible for them to do so, it would be ten times possible for them and him to do it and he concluded by saying " may that be your privilege and may that be your might ".

> *"Students should have that greatest freedom of expression and of opinion. They may openly sympathise with any political party they like. But in my opinion, they may not have freedom of action whilst they are studying. A student cannot be an active politician and pursue his studies at the same time."*
>
> *Mahatma Gandhi.*

Concentrated work

The members of the Social Service League met Gandhiji at the Ranade Hall on April 25.

Gandhiji, said that he had already heard something of the work which the League had been doing. He began by saying that all social work must be undertaken in a spirit of utter humility and self-sacrifice and instanced Mr. Gokhale who said that to all true public workers work was its own reward. Absence of recognition or appreciation should not in the least deter a social worker from carrying on his work strenuously and with whole hearted attention. "Whatsoever a social worker attempts to do, " Gandhiji said, " he must not cease his labours till he has carried it out to a successful conclusion. " He was against half-hearted social service and said that such work had better not be done at all.

Asked what he would advice the members of the League to do who were only able to devote a limited time each week, Gandhiji said that they should devote at least the few hours they could spare with concentrated attention. He said that if they had the right sort of men undertaking social work success could certainly be hoped for. He was unable within the time at his dishosal to enter into the question of moral and religious instruction for the depressed classes while he fully believed that it was a most important point, a true understanding of which would enable them to get to the heart of the people among whom they worked.

Asked about the policy of mingling *Panchama* boys with caste boys in night schools, Gandhiji said that there was nothing bad in it at least in the night schools where the time of teaching was so short, and that neither the *panchama* boys nor the caste boys would be prejudicially affected in anyway. As to elementary education generally and the policy of extending that education indefinitely, he said that there was no doubt that it did a great deal of good and was an eminently desirable thing, though it was not indispensable for the sanitary betterment of the masses. Even people without a knowledge of 3 R's are capable of

Continued on page 7)

BHARATHI—THE NATIONALIST

Poet Subramanya Bharathi's birthday falls on December 11th. On this occasion let us remember his message.

Poet Subramanya Bharathi was the morning star of Tamil Renaissance and a poet of Indian nationalism a single swallow that made a brief but brilliant summer in our midst. His voice sounded like a trumpet and stirred a stupified people from age long slumber. It was through love of country, and hatred of foreign domination that Bharathi came to discover himself as heir to an ample and imperishable heritage.

He ranks among the freedom fighters and occupies an unique place in Tamil literature. Bharathi was a nationalist first and a nationalist last. Knowing first-hand, the socio-economic degradation into which the country had been plunged by the alien rule, he realized that nothing short of total freedom would save the country. He was impatient and driven with a sense of urgency, he sang of revolution and revolt.

Barriers

Barriers of traditions and conventions did not deter him. He clearly saw that economic salvation was the only answer the country needed.

He went all out against communalists and prophets of dissension. To him India was one and indivisible and he song of her greatness and glory. He was an incorrigible optimist and his conviction in the ultimate victory of the fighters for freedom was supreme. He visualised the "Free India" and spoke of the wounderful times ahead. He had a deep reverence for our culture and heritage of which he was himself become a part. Never once did he speak of any particular part of the country. To him India was everywhere and everything.

He inspired the people of Tamilnadu to fight for freedom through his songs. He did this not merely appealing to the people but by propagating the glorious heritage of our nation. His songs are full of praise for the mother country. While kindling the spirit of freedom he also warned the people that they should be united. In his view only when the people are united freedom can be won; the freedom so dearly fought can have meaning and significance. Only a united people can safeguard their freedom and the national honour.

Our Mother

"We will worship our Mother, we will not mind to which caste or which religious, our fellow citizens belong; If they are born in this country, all of them are our brothers even if they are called Pariahs; are they foreigners?" he proclaimed. Yet in another song he says, "If we are united we can live; if we are not united we are all equally humiliated."

Subramanya Bharathi lived and died a patriot. But so long as the Tamil language lasts and so long as the Tamilian lives his songs will remain the priceless heritage of the Tamil race.

Our real homage to this illustrious son of Tamilnadu lies in safeguarding the national honour and in working for the prosperity of the nation. In his own words—

"Come, let us labour all,
Sparing naught and hurting none,
Walking in the way of truth and light
There shall be none of low degree,
And none shall be oppressed,
Born in India, all are of noble birth,
Wealth and learning—may they flourish
With joy of mind, let us live,
Like brothers all alike."

(*Continued from page* 6)

understanding hygienic principles and capable of co-operating in any proper scheme of improvement that might be devised for them. He said that there was a great and crying need for active work in that direction.

Intemperance

Gandhiji said that whatsoever education they might impart to the depressed classes it should not be such at to send them away from their legitimate work or put into their head the notion that manual labour is degrading and said that he saw nothing wrong in a cobbler who had taken the M.A. degree following that profession throughout his life. Regarding intemperance Gandhiji said that it was an evil which it was extremely difficult to remedy and that it could be successfully overcome only by a great religious worker. He gave a practical instance of this from the experience of a social worker in Poona.

Gandhiji, in closing the conversation, said that for social service what was required was not money but men, men of the right sort with right sentiments, with an abiding love and charity and full of faith in their work If we did have such men, money will come, even unasked. Much social work could be done without any money. It was very difficult for an educated man to understand and appreciate exactly the feelings that prompted the masses, unless he retraced his steps, and it was impossible for any man, however, wealthy, to do any social work if he was inspired there to not by the work itself, but by any feeling of personal ambition. It was easier for a camel to go through the eye of a needle than for such a man to do any effective social service.

நான் கண்ட மேற்கு நாடுகள்

மாண்புமிகு திருமதி சத்தியவாணிமுத்து
(அரிசன நல, செய்தித்துறை அமைச்சர்)

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் அழைப்பினை ஏற்று, சமூக நலத் திட்டங்களைக் கண்டறிந்து வருவதற்காக நான் 1968, அக்டோபர் 27-ல் சென்னையிலிருந்து பயணமானேன். அதைத் தொடர்ந்து எனக்கு மேற்கு ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இதாலி ஆகிய அரசாங்கங்களின் அழைப்புகளும் கிடைத்திருந்தன. லண்டன் செல்லும் வழியில் சுவிட்ஜர்லாந்து, மேற்கு பெர்லின், ஹாலந்து, நெதர்லாந்து, பெல்ஜியம் ஆகிய சில நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்த்தேன்.

தி ஹேக் நகரில் அமைந்துள்ள உலக சமாதான மன்றம், காண்போர் உள்ளங்களை எல்லாம் கவரும் வனப்பு வாய்ந்தது. பல்வேறு நாடுகளுக்கிடையே உள்ள அரசியல் வழக்குகளைத் தீர்க்கும் அம் மாமன்றம் "சர்வ தேச நீதி மன்றம்" என்று அழைக்கப்படவில்லை. அதனினும் உயர்ந்த கருத்தோடு "உலக சமாதான மன்றம்" என்று வழங்கப்படுகிறது. அக்கட்டிடத்தின் அமைப்பே ஒரு தனித்தன்மை வாய்ந்தது. சிந்திக்கவும் எந்த விதமான விருப்பு வெறுப்புக்கும் ஆளாகாமல் தீர்ப்புக் கூறவும் அந்தக் கட்டிடத்தின் அமைப்பே துணை செய்யும் என்று தோன்றியது.

முக்கிய வேறுபாடு

அந்த நாடுகளுக்கும் நம் நாட்டுக்கும் இடையே முக்கிய வேறுபாடு இரண்டு வகைப்படும். பருவநிலையில் நமது நாடும் அந்த நாடுகளும் பெரிதும் வேறுபட்டவை. இயற்கையை எதிர்த்துப் போராடும் போர்க்குணத்திலும் வேறுபாடு உள்ளது. நம் நாட்டில் ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் இளவேனில், முதுவேனில், கார், கதிர், முன்பனி, பின்பனி என்று ஆறு கால அளவுகளைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் அந்த நாடுகளில் வசந்தம் கோடை, இலையுதிர்காலம், குளிர் காலம் என்று நான்கு பருவங்கள் உள்ளன. நம் நாட்டுப் பருவங்கள் ஆறு என்றாலும் நடைமுறையில் பெரும்பாலான மாதங்கள் கோடையாகவும், சில மாதங்கள் மழைக் காலமாகவும் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அந்த நாடுகளில் கோடைகாலம் என்பது மிக மிகக் குறைவு. மழைக் காலமும் குளிர்காலமும் மிக நீண்டவை. இந்த வேறுபாட்டால் இல்லத்துக்குள்ளேயே அடங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை இருப்பினும் மக்கள் அப்படி அடங்கிவிடாமல் இயற்கையை எதிர்த்து நிற்கிறார்கள். குளிரிலிருந்து பாதுகாப்புக்காக கனமான ஆடைகள் அணிகளை ஒரு சுமையாகச் சுமந்துகொண்டு, அதே நேரத்தில் கடமைகளில் வெளி அலுவல்களில் மிக முனைப்பாக இருக்கிறார்கள். இயற்கை இடையூறுகளை எதிர்த்து நிற்கும் இந்தப் போர்க் குணமும் ஊக்கமும் சுறுசுறுப்பும் அரிய சாதனைகளுக்கு வழி வகுக்கின்றன.

நெடுஞ்சாலைகளை பொதுவாக நாட்டின் நரம்புகள் என்று சொல்லுவார்கள். அந்த நாடுகளில் நெடுஞ்சாலைகள், வாகனங்கள் மிக வேகமாகச் செல்வதற்கு ஏற்ற வகையில் அமைந்துள்ளன. அப்படி வேகமாகச் சென்றாலும் விபத்துக்கள் ஏற்படாதவகையில் அவை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வாழ்க்கை முழு வேகத்தோடு அங்கு இயங்குகின்றது. அந்த நாடுகளில் பொதுவாக விண்ணை முட்டும் கட்டிடங்கள், கட்டிடக் கலை அழகின் சிகரமாக மிளிர்கின்றன. கலை அழகில் கவின்மிகு தோற்றத்தில் பழைய கட்டிடங்களும் புதிய கட்டிடங்களும் ஒன்றையொன்று மிஞ்சும் முறையில் இருப்பதைக் காணமுடிந்தது.

செய்தித்துறை அமைப்பு

நவம்பர் 3-ம் தேதி நான், பிரிட்டனின் தலைநகரான லண்டன்மாநகர் போய்ச் சேர்ந்தேன். பிரிட்டனுக்கும் நம் நாட்டுக்குமிடையேயான தொடர்பு வரலாற்றில் மிகப் பெரிய அத்தியாயமாகும். அயல்நாடுகளில் நாம் மிக நன்றாக அறிந்துகொண்டுள்ள நாடு பிரிட்டன். அயல் நாட்டவரில் நம்மை அதிகமாகத் தெரிந்து வைத்திருப்பவர்கள் பிரிட்டிஷ் மக்கள். லண்டனில், வெளிநாட்டு, காமன்வெல்த் துறையைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளும், செய்தித் துறை அதிகாரிகளும் எனது பயணத் திட்டங்களையும் அலுவல்களையும் நிறைவேற்றுவதில் பேருதவியாக இருந்தார்கள்.

தமிழகத்தில் செய்தித்துறை, சமூக நலம் முதலிய துறைகளின் பொறுப்பை வகிப்பவர் என்ற முறையில், பிரிட்டிஷ் செய்தித் துறையின் பணிகளையும் அலுவல் முறைகளையும் கூர்ந்து ஆராய்ந்தேன். லண்டனிலுள்ள பிரிட்டிஷ் மத்திய தகவல் நிலையம் அரசாங்கத்தின் பல்வேறு துறைகளுக்கும் பொதுப்பட்ட பணிகளைச் செய்கின்றது. பிரிட்டனிலும் வெளிநாடுகளிலும் தகவல், விளம்பரப் பணிகளுக்கு அதுவே சாதனங்களையும் மற்ற உதவிகளையும் அளிக்கின்றது. அரசாங்கத்தின் நாற்பது துறை

களுக்குரிய விளம்பரப் பணிகள் இந்த நிலையம் மூலம் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. நாற்பது துறைகளுக்கும் நாற்பது பொதுமக்கள் தொடர்பு அதிகாரிகள், இணைப்பு பாலமாகப் பணியாற்றுகின்றனர். மத்திய தகவல் நிலையத்தில் ஒன்பது உற்பத்திப் பிரிவுகள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றும் ஒரு துறையில் நிபுணத்துவம் பெற்று விளங்குகிறது.

இதே வகையில் அரசாங்க அச்சு வேலைகள் மற்றும் நூல் வெளியீட்டு வேலைகளுக்கு மத்திய நிறுவனமாக ஸ்டேஷனரி அலுவலகம் இருக்கின்றது. பல்வேறு துறைகளின் அச்சு வேலைகள், விநியோக வேலைகள், அலுவலகக் கருவிகள், நூல்கள் வழங்குதல் முதலிய வேலைகளை இந்த அலுவலகம் கவனிக்கின்றது. உள்நாட்டிலும் வெளி நாடுகளிலும் அரசாங்க வெளியீடுகளை விற்பதும் இதன் பணி. கனடிய, இதாலிய அரசாங்கங்களின் நூல்களுக்கு பிரிட்டனின் ஏஜண்டாகவும் இந்த அலுவலகம் செயல்படுகின்றது.

பிரிட்டிஷ் செய்தித் துறையிலும் ஸ்டேஷனரி நிலையத்திலும் உள்ள முறைகளை தமிழகத்திலும் பின்பற்றினால் நல்ல பயன் இருக்கும் என்று நம்ப இடமிருக்கிறது.

சமூக நலப் பணிகள்

சமூக நலப் பணிகள் பிரிட்டனில் அண்மையில் புதிய வளர்ச்சியைப் பெற்றிருப்பதைப் பார்த்தேன். மக்களின் உடல் ஆரோக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட சுகாதாரப் பணிகளையும் சமூக நலப் பாதுகாப்புப் பணிகளையும் அவர்கள் ஒன்றாக இணைத்துள்ளனர். 1968-ம் வருடம் நவம்பர் 1-ம் தேதி முதல் இந்த இணைப்பு அமுலுக்கு வந்திருக்கிறது. சமூகப் பாதுகாப்பும் சுகாதாரமும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னியிருக்கும் நிலை அங்கு உள்ளது. குளிர் மிகுந்த அந்தச் சீமையில் Brain damage என்ற மூளை நலிவு நோய் ஒரு தொல்லையாக உள்ளது. இந்த நோயின் காரணமாக ஒரு வகையான முடக்குவாதம் ஏற்படுகின்றது. அப்படி முடக்குவாதம் ஏற்பட்டவர்களுக்கு சிகிச்சையும், தொழில் பயிற்சி வசதிக்கும் வாழ்க்கைப் பாதுகாப்பும் இணைந்த முறையில் தரப்படுகின்றன. சுகாதாரமும் சமூகப் பாதுகாப்பும் இவ்வாறு ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொள்வதால் இரு துறைகளும் இணைக்கப்பட்டு ஒரு அமைச்சரின் பொறுப்பில் விடப்பட்டுள்ளன.

முடக்குவாதம் போன்றவைகளுக்கு உரிய சிகிச்சை வசதி அங்கு, பயன்மிக்க தொழிலுக்கு உரிய உழைப்பாக இணைத்துக்கொள்ளப்படுவதைக் கண்டேன். விரல்கள் சரியாக விளங்காத நிலையில் இருப்பவர்கள், விரல்களை அசக்கிப் பயிற்சி பெற, அவர்களுக்கு கூடை பின்னும் வேலை தருகிறார்கள். கைகளை அசைக்கும் பயிற்சி பெற வேண்டியவர்கள் சக்கரம் சுற்றும் வேலையிலோ, தையல் யந்திரம் போன்றவைகளிலோ தொழில் புரிகிறார்கள். உழைப்பு வடிவில் சிகிச்சை அளிக்கப்படுகிறது. எனவே அத்தகைய நிலையங்களுக்கு சமூகப் பாதுகாப்பு தொழிற்சாலை என்ற பெயர் மிகவும் பொருத்தமானதாக இருக்கிறது. இத்தகைய நோயுற்றவர்களுக்கும் இத் தொழிலுக்கும் என்னென்ன கருவி சாதனங்கள் தேவையோ அவற்றை இவர்களே உற்பத்தி செய்கிறார்கள்.

குரோய்டன் ஹெல்த் செண்டர் என்ற ஒரு சுகாதார நிலையத்தை அங்கு கண்டேன். குழந்தைகளுக்கு நல்ல முறையில் பாதுகாப்பு அளிக்கிறார்கள். குழந்தை நலம் பற்றி நல்ல ஆலோசனை கூறுகிறார்கள். உடல் நிலையை அவ்வப்போது சோதித்துக்கொள்ளவும் வசதிகள் உள்ளன. இதுபோல பல நிலையங்கள் இருக்கும் விவரத்தைத் தெரிவித்தார்கள். சிகிச்சை, உதவி ஆலோசனை பெறுவோர் பணம் எதுவும் தரவேண்டியதில்லை.

அங்கவீனமுற்றவர்கள் நலனில் பிரிட்டனில் தனிக் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. அரசாங்கத் தொழிலகங்களில் அங்கவீனமுற்றவர்களை மூன்று சதவிகித அளவுக்கு வேலைக்குச் சேர்த்துக்கொள்ள சட்டத்திலேயே வகை செய்திருக்கிறார்கள். வேலை இல்லாதவர்களுக்கு வசதிகள், முதுமைக்கால ஓய்வு ஊதிய வசதிகள் ஆகியனவும் சமூக பாதுகாப்பில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன.

பிரிட்டனில் குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டம், மக்கள் வாழ்வோடு கலந்ததாக சிறப்பிடம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டேன். அதிகமான மக்கள்பேறு உள்ளவர்களுக்கு அங்கு குடும்ப அலவன்ஸ் வழங்குகிறார்கள். அதே சமயத்தில் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் சீரிய முறையில் வகை செய்திருக்கிறார்கள். ஆண்-பெண் திருமண வயது 23-20 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. குடும்பம் அளவான குடும்பமாக அமைவதற்கு அது ஒரு வகையில் உதவுகின்றது. திருமணமானவர்கள் இரண்டு ஆண்டுக் காலத்துக்கு குழந்தை இல்லாமல் இருப்பதை அங்கு ஒரு வாழ்க்கை நியதியாக அனைவருமே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்ற குடும்பக் கட்டுப்பாடு முறைகளும், இத் திட்டத்தில் வெகுவாகப் பயன்படுகின்றன.

மெழுகுப் பொம்மை காட்சி

லண்டன் செல்லும் யாரும் பார்க்கத் தவறாத ஒரு காட்சி நிலையம் மேடம் டுசார்ட் அவர்களின் மெழுகுப் பொம்மைகள் காட்சிச் சாலையாகும். சரித்திர சம்பவங்கள், வரலாற்று நாயகர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், மேதைகள், பிரபல சினிமா கலைஞர்கள் உள்பட பலவிதமான உருவ பொம்மைகள் நிஜ வாழ்க்கையில் இருப்பது போலவே இருக்கும் காட்சியை என்றுமே மறக்க முடியாது. பிரதமர் இந்திரா காந்தி போலவும் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

பிரிட்டிஷ் தலைநகரில் ஒரே நாடகம் பதினாறு ஆண்டுக் காலமாக நடைபெறுவது இக்கால அதிசயங்களில் ஒன்று. அகதா கிறிஸ்டி எழுதிய "எலிப்பொறி" என்ற இந்த நாடகம் சுமார் இரண்டரை மணி நேரம் நடைபெறுகிறது. நாடகத்தில் பங்குகொள்ளும் மொத்தக் கலைஞர்கள் எட்டே நபர். இந்த நாடகம் ஒரே சீன் கொண்டது. பிரிட்டனில் நாடகங்களுக்கு 50 சத விகித உதவித் தொகை தருகிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நவம்பர் 7-ம் தேதியன்று வெஸ்ட்மினிஸ்டர் மாளிகையில் ஒரு விருந்தளித்தார்கள். முக்கியமான பார்லிமெண்ட் உறுப்பினர்களுடன், காமன்வெல்த் உறவு அமைச்சர் லார்ட் ஷெப்பர்டு கலந்துகொண்டார். நமது நாட்டைப் பற்றி காமன்வெல்த் அமைச்சரும் மற்றவர்களும் ஆர்வத்தோடு விசாரித்தார்கள். அரசாங்க கட்சிக் கொறடா

மிஸ்டர் இவான்ஸ், பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தின் இரு சபைகளையும் சுற்றிக் காட்டினார். அங்கு லாபியில் எங்கு நோக்கினும் ஓவியங்கள், வரலாற்றுக் காட்சிகள், சிலைகள் கருத்தைத் தொடும் முறையில் உள்ளன. சரித்திரமே பேசுவது போல் இருக்கிறது. அன்று மதியம் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் அளித்த விருந்தின்போது, எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர் மிஸஸ் நைட், எனது அரசியல் அனுபவங்களைத் துருவித் துருவிக் கேட்டு வியப்புத் தெரிவித்தார். குடும்பத்தில் இருக்கும் ஒருவர் அரசியலில் ஈடுபடுவதுடன் நில்லாது, சிறைக்கும் சென்றதையும் அறிந்தபோது அவருக்குத் தாங்கமுடியாத வியப்பு.

மக்களாட்சி முறையில் ஊறித் திளைத்த நாடாக இருந்து கொண்டு, அதே நேரத்தில் பழைய மரபுகள், சடங்கு முறைகள் ஆகியவைகளைப் பேணிக் காப்பது பிரிட்டனின் தனிப் பண்பு. அன்று காமன்ஸ் சபைக் கூட்டம் பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்கு ஆரம்பமானபோது, அந்த மரபினைக் காண முடிந்தது. மன்றக் கூட்டத்திற்கு ஸ்பீக்கர் ஊர்வலமாக வரும் காட்சியினைக் கண்டேன். ஊர்வலம் அன்றுமட்டுமல்ல, கூட்டம் நடைபெறும் ஒவ்வொரு நாளும் நடக்கின்றது.

பழைய மரபு

பிரிட்டிஷ் காமன்ஸ் சபையை சட்டமன்றங்களுக்கெல்லாம் தாய் என்று சொல்லுவார்கள், 7-ம் தேதி காமன்சில் கேள்வி நேரத்தின்போதும், பிரதமர் வில்சன் பதிலளித்தபோதும் கூட்ட நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். நமது சட்டமன்றத்தில் இருப்பது போல ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் அருகில் மைக் வசதி அங்கு இல்லை. அரசுத் தரப்பினர் பேசுவதற்காக ஒரு மைக், எதிர்கட்சியினர் பேசுவதற்காக மற்றொரு மைக் உள்ளது. பேசப்போகும் உறுப்பினர் முன்னால் வந்து பேசிவிட்டுச் செல்கிறார்.

நான் லண்டனில் இருந்த சமயம் அங்கும் மேயர் தேர்தல் நடந்தது. அந்தத் தேர்வு முறை பழைய மரபுகளை பேணிக்காக்கும் அவர்களுடைய ஆர்வத்துக்கு மற்றொரு சான்றாக விளங்கியது. நவம்பர் 9-ம் தேதி லண்டன் மாநகரின் புதிய மேயர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அவர் பொறுப்பேற்ற நிகழ்ச்சி கோலாகலமான விழாவாக நடந்தது. மேயர் மாபெரும் ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்பட்டார். முப்படை அணிவகுப்பு, இதர அணிகள், பாண்டு வாத்தியம், சாதனைகளை எடுத்துக்காட்டும் அலங்கார வண்டிகள் முதலியன செல்ல, எட்டுக் குதிரைகள் பூட்டிய தங்க ரதத்தில் மேயர் நகர்வலம் வந்தார். அரசருக்கு அடுத்த நிலையில் இருப்பவரேபோல அங்கு மேயருக்கு மதிப்பளிக்கப்படுகிறது. நகரின் சில பகுதிகளுக்கு அரசியே வருவதென்றாலும் முன்கூட்டி மேயருக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்ற நியதி இருக்கிறது. நமது நாட்டில் இருப்பது போன்று அங்கும் புது மேயர் பொறுப்பேற்றவுடன் தாம் மேற்கொள்ளப்போகும் பணிகள் பற்றி வாக்களிக்கிறார். லண்டன் புதிய மேயர் அந்த விழா நாளில் அளித்த வாக்குறுதி "போக்குவரத்து நெரிசலைக் குறைக்கப் பாடுபடுவேன்" என்பதாகும்.

செய்திப் பத்திரிகை அலுவலகங்களுக்கு இரவு பகல் என்ற வேற்றுமை இல்லை. குறிப்பாக இரவு நேரத்தில் வேலை மிக ஒழுங்காகவும் வேகமாகவும் நடைபெறும். லண்டனில் டெய்லிமிரர் பத்திரிகை அலுவலகத்தைப் பார்க்க நான் சென்றபோது இரவு 10 மணி இருக்கும். இந்தப் பத்திரிகை நாள் ஒன்றுக்கு 50 லட்சம் பிரதி செலவாகிறது. ஜனநாயக நாடுகளில் இதுவே மிக அதிகமான விநியோகமுள்ள பத்திரிகை என்று சொல்லுகிறார்கள். டெய்லிமிரர், கட்சிச் சார்பற்ற பத்திரிகை. தொழிற்கட்சியை ஓரளவு ஆதரிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இப்பத்திரிகையின் அலுவலக கட்டிடம் ஐரோப்பாவிலேயே இத்துறையில் மிக அதிகமான வசதிகள் கொண்டது என்று கூறப்படுகிறது. இந்த அலுவலகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளையும் சுற்றிக்காட்டினார்கள்.

பாரெங்கும் ஒலித்துப் பேர் பெற்ற பிரிட்டிஷ் நிறுவனங்களில் முதலிடம் வகிப்பது பி.பி.சி. என்ற பிரிட்டிஷ் ஒலிபரப்பு நிறுவனமாகும். 1927-ல் தொடங்கப்பட்ட இந்தப் பொது நிறுவனம் "செய்தியையும், கல்வியையும் மகிழ்தரு கலைகளையும் பரப்பும் பணி"க்குத் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதாகும். அன்றாட அலுவல்கள், நிர்வாகம் ஆகியவற்றில் அரசாங்கத் தொடர்பு எதுமின்றி சுயேச்சையாக இது செயல்படுகின்றது. பி.பி.சி.யின் அயல்நாட்டுப் பணிப் பிரிவில் ஆங்கிலம் மற்றும் 39 மொழிகளில் ஒலிபரப்புகிறார்கள். பிரிட்டிஷ் மக்களுக்கு வெளி உலக மக்களிடையே நல்ல தொடர்பாக இது அமைகின்றது. வானொலி, தொலைக் காட்சி மூலம் ஆங்கிலம் போதிக்கும் ஏற்பாடும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பி.பி.சி.யின் நிருபர் பேட்டி கண்டு தமிழில் கேள்வி பதில் விவரங்களைப் பதிவு செய்துகொண்டார். பிரிட்டனுக்கும் மற்ற நாடுகளுக்குமிடையே இந்த பி.பி.சி. மூலமான தொடர்பு, பாமர மக்களுக்கும் புரியக்கூடிய தொடர்பாக விளங்குவது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

அழகு நகர் பாரிஸ்

லண்டனிலிருந்து நவம்பர் 10-ந்தேதி பாரிஸ் வந்து சேர்ந்தேன். பாரிஸில் விண்ணைத்தொடும் அளவில் உள்ளது ஐபில்டவர் என்ற கோபுரம். அங்கிருந்து பார்க்க இந்த அழகு நகரம் கவின்மிகு தோற்றத்தோடு காட்சியளிக்கிறது. இதன் உயரம் 948 அடி. உச்சிக்குச் செல்ல எலிவேட்டர் வசதி உள்ளது. பிரெஞ்சு தலைநகரில் வரலாற்று சின்னங்களை எல்லாம் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் முறை, மிக நேர்த்தியானது. வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட இடம், அந்தக் காலத்துச் சின்னங்கள் அப்படியே வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாங்கு, மாவீரன் நெப்போலியன் வாழ்வு, வீழ்ச்சி, அந்த நாள் மன்னர்களின் கோலாகல வாழ்வின் சின்னங்கள் அச்சுக் குலையாமல் அப்படியே பாதுகாக்கப்படுகின்றன. ஓவியங்கள், சிற்பங்கள், கலைச் சின்னங்களின் களஞ்சியமாக பாரிஸ் விளங்குகிறது.

பாரிஸில் ஆபரா என்ற இசை நாடக நிகழ்ச்சியையும் கண்டேன். கார்மன் என்ற கதை நிகழ்ச்சி அன்று நடத்தப்பட்டது. அரங்க மேடை, ஒரு நிஜமான உலகத்தையே கண்முன் நிறுத்துகிறது. தெருக்களில் சாதாரணமாக இருப்பது போல நாய் ஓடுவது, வண்டிகள் வரும் போகும் காட்சிகள் அனைத்தையும் காண முடிகின்றது. நான் சென்றிருந்த நாளில் இந்தக் கலை நிகழ்ச்சி அரசாங்க அழைப்பாளர்களுக்காகவே நடைபெற்றது.

இந்த நிகழ்ச்சியின் நடுவில் சம்பந்தமில்லாத நேரத்தில் ஒரு தடவை கையொலி எழுந்தது. பிரெஞ்சு அதிபர் ஜெனரல் டிகாலே நிகழ்ச்சிக்கு வந்தார் என்றும் அதுவே கையொலிக்குக் காரணம் என்றும் பின்னர் தெரிய வந்தது.

நாகரிகத்தின் கொடுமுடி

நாகரிக வளர்ச்சியின் கொடுமுடி என்று சொல்லப்படும் பாரிசில் புதுமைகளைப் போலவே பழமையும் பேணிக் காக்கப்படுகின்றது. பழைய நாடகக் கலை நல்ல ஆதரவை பெற்றுள்ளது. பாரிஸ் நகரில் உள்ள அரும்பொருட் களஞ்சியமும், கலைக் களஞ்சியமும் உலகிலேயே இரண்டா வது இடத்தை வகிப்பவையாகும்.

யுனெஸ்கோ டைரக்டர் ஆதிசேஷையா ஏற்பாடு செய்தி ருந்த விருந்தின்போது, யுனெஸ்கோ உதவிகள், பணிகள் பற்றி பல தகவல்களை அறிய முடிந்தது. புதுச்சேரியைச் சேர்ந்த மேடம் நிகாபால் பாண்ட் அவர்களையும் சந்திக்க நேர்ந்தது. குழந்தைகள் வளரும்போதே நல்ல முறையில் கவனித்து வளர்த்தால் வருங்காலச் சமுதா யம் மிகச் சிறந்து விளங்கும் என்ற ஆராய்ச்சி விவரங் களை அவர் விளக்கினர்.

ஐரோப்பாவிலேயே மிக அதிசயமான நகரம் என்று சொல்லத்தக்கது வெனிஸ். இதை ஒரு நீர் நகரம் என்று சொல்லலாம். கட்டடங்கள் எல்லாம் கடலில் கட்டப்பட் டிருக்கின்றன. தரை, சாலை வீதிகள் கிடையாது. கடலின் பகுதிதான் வீதி. வீட்டிலிருந்து இறங்கினால் படகில் கால் வைத்துத்தான் பயணம் செய்யவேண்டும். மனித குலத் தின் தனிப்பெரும் முயற்சிக்குச் சான்றாக விளங்குகிறது வெனிஸ்.

பழமையும் புதுமையும் பொலிவுறும் ரோம்

சுற்றுப்பயணத்தில் அடுத்து முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய நகரம் ரோமாபுரி ஆகும். கீர்த்தி மிகுந்த பழமையும், இக்காலப் புதுமையும் பொலிவுபெற விளங்கு வது இதன் சிறப்பு. பழமைச் சின்னங்கள் அனைத்தை யும் அருமை பெருமையோடு பாதுகாத்து வருகிறார்கள், எங்கும் சிலை, எங்கும் கலை. தொன்மையான இந்த நாகரிகச் சிறப்பினை பழைய இடிபாடுகளிலிருந்தும் காண லாம். ரோமாபுரி நெடுஞ்சுவரும் காணவேண்டிய காட்சி. சுற்றுலா வருவோர் பார்க்கத் தவறாத இடம் ரோமாபுரி. பயணிகளுக்கான பஸ்கள் ஓடினபடி இருக்கின்றன.

வாடிகன் நகரில் போப்பாண்டவரைச் சந்திப்பது ஒரு அரிய வாய்ப்பு. போப்பாண்டவர் ஜனநாயக நாட்டுக்கு தமது வாழ்த்துக்களையும் நம் நாட்டின் முயற்சிகளுக்கு தம் ஒத்துழைப்பு உண்டு என்பதையும் தெரிவித்தார்.

உலக அதிசயங்களில் ஒன்றான பைசா சாய்ந்த கோபுரத் தையும் பார்த்தேன். சுற்றுப்பயணிகளைக் கவர்வதில் இது வும் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது.

தாயகம் திரும்பும் வழியில் எகிப்தின் தலைநகர் கெய்ரோ வில் இறங்கினேன். எகிப்து நாட்டுக்கே உரிய பிரம்மாண்ட மான பிரமிட்டுகளைப் பார்க்க வசதி செய்ததோடு, இசை ஒலி மூலமான விளக்கத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார் கள். எகிப்து சமூக நலப் பணி அமைச்சரைச் சந்தித்த போது, நமது நாட்டில் பெண்கள், பல்வேறு மாநிலங் களில் அமைச்சர்களாக இருப்பதையும் சட்டமன்றங்களில் பல பெண்கள் இடம் பெற்றிருப்பதையும் அறிந்து வியந் தார். இந்தியாவில் குடும்பக் கட்டுப்பாடுத் துறையில் முன்னேற்றம் குறித்து நிருபர்கள் பல கேள்விகள் கேட்டார் கள். கெய்ரோவில் தொலைக் காட்சி நிகழ்ச்சிக்கும் பதிவு செய்து கொண்டார்கள்.

அடுத்து பெய்ரூட் நகரில் மறக்க முடியாத ஒரு காட்சி சூரியன் கோவிலாகும். பண்டைப் பெரும் சிறப்பைப் பறைசாற்றுவதாக உள்ளது இந்த ஆலயம். ஆண்டு தோறும் அங்கு கலைவிழா நடத்துகிறார்கள். சுற்றுப் பயணம் வருவோர் விரும்பிப் பார்க்கும் இடம் இது.

மறக்கமுடியாத காட்சி

பொதுவாகக் கூறுவதென்றால் நான் கண்ட ஐரோப் பிய நகரங்கள் தூய்மை பெற்றதாக இருப்பதை முதலில் குறிப்பிடவேண்டும். போக்குவரத்து வாகனங்கள் மிக வேகமாகச் செல்லுகின்றன. ஆனால் அதே நேரத்தில் ஒலி எழுப்பும் தொல்லைகள் இல்லாமல் அமைதியே காணப்படுகிறது. அந்த வேகம், அமைதியான வேகம். பல நாடுகளில் பிச்சைக்காரர்களே கிடையாது.

மக்கள் கிரமப்படி நேரம் தவறாமல் பணிகளைக் கவனிக் கும் பண்புடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். கடமை ஓயாத கடமைதான் மக்களின் உயிர்மூச்சாக இருக்கின்றது. கடமை உணர்வு தான் அந்த நாடுகளின் முன்னேற் றத்திற்குக் காரணம் என்பது என் எண்ணம்.

பல்வேறு நாடுகளிலும் சமூக நலப் பாதுகாப்பு வேலை களை அரசாங்கமே பொறுப்பேற்று நடத்துவதால், திக்கற்றவர்கள், ஏழைகள் மற்றவர் உதவியை நாடும் நிலை இல்லை.

பழமையான கலைச் சின்னங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டு, மற்ற வர்களது கருத்தை ஈர்க்கும் அளவில் வைக்கப்பட்டிருப் பதால், உலகின் பல பகுதிகளிலிருந்து உல்லாசப் பயணி கள் வருகிறார்கள். நாட்டின் வருமானத்தைப் பெருக்க வும் அவை உதவியாக அமைகின்றன.

வாழ்க்கைத் தரம் அங்கு உயர்ந்துள்ளது. உழைப்பு அதிகம். செலவுகளும் மிக அதிகம். தமிழகம் திரும்பி யதும் கண்ட முதல் மகிழ்ச்சி அங்குள்ள நிலையுடன் ஒப்பிடும்போது இங்கு விலைவாசிகள் மிகக் குறைவு.

COMMUNITY DEVELOPMENT
PROGRAMME

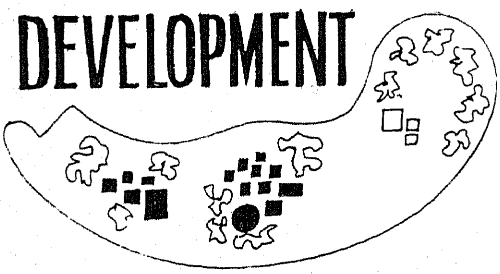

M. MUTHUSWAMY, B.A., B.T.,
Minister for Local Administration.

The Community Development Programme launched on Gandhiji's birthday in October 1952 has grown today, in the memorable words of the U.N. Evaluation Commission into "one of the major experiments of the twentieth century whose results are of world wide interest". Tamil Nadu has been a pioneer in this sphere also. Our Firka Development Schemes in the late forties were forerunners to the great nation wide programme of Community Development. I hope that the history of the origin and growth of the Community Development Programme in India with special reference to Tamil Nadu will be of absorbing interest.

Our country, like all other emerging countries of Asia and Africa, has, since independence, had to attack problems of wide spread poverty, hunger and disease. We had to create and then strengthen people's institutions. We had to initiate programmes to raise the level of living of our people, and stimulate increased agricultural and industrial productivity.

The deciding factor

Ours is predominantly an agricultural country. This fact determines the nature of the development work to be undertaken. Development of the rural sector is of the greatest importance to national development. Rural India furnishes the environment and the base for growth in other sectors. Our late Prime Minister Pandit Jawaharlal Nehru once said "Although we are trying to establish heavy industries and the like, which are very important and essential, we cannot raise living standards and get going in India unless we come back to the vast rural population and activise it".

In the past our villages were homogenious, closely knit and self-sufficient units where community feeling and the tradition of co-operation existed in full measure. Forces let loose by the industrial revolution in Britain induced our colonial rulers to break this system. Our country became a source of raw material for British industries and a market for its manufacturers. New systems of land tenure and land taxation and the rise of middlemen-traders, money-lenders and tax collectors—changed the economic relationships within the village communities. Choice of livelihood became strictly limited. An ever increasing population turned more and more to land. The once prosperous, self-reliant, co-operative village community become static and tradition ridden. But with its roots deep in the past the village retained its identity in many respects and as a consequence remained isolated.

Our task

On attaining independence it became our task to raise a nation out of these static, tradition ridden communities without destroying our well established roots and heritage. It was imperative to bring these small communities in hundreds of thousands of our villages (there are five hundred and fifty thousand villages in all, in our country)—into the orbit of a well knit democratic structure and to mould their thoughts and behaviour into patterns compatible with the modern age of science and technology.

Among the pioneering efforts towards this end, Gokhale's organization of Servants of India Society, Dr. Rabindranath Tagore's Institute of Rural Reconstruction in Shriniketan and Dr. M. Viswesvaraya's Rural Industrialisation Projects may be mentioned as notable examples. Mahatma Gandhi gave these efforts a national character and momentum by the propagation of an eighteen point constructive programme and the establishment of national organisations to implement them. All these programmes emphasised dignity of labour, self-help and self reliance and equality among people.

C.D. Programme

In our own State of Madras, which then included parts of the present Andhra Pradesh, Kerala and Mysore States the then Chief Minister Thiru T. Prakasam introduced a comprehensive scheme called the "Firka Development Scheme". This scheme in many respects served as the model for the later Community Development Programme.

On 2nd October 1952, the 83rd birth anniversary of Mahatma Gandhi, a nation wide Community

Development Programme was launched as part of our Five-Year Plans and at the same time as an agency to implement these plans in the rural sector.

The programme was first introduced in 55 selected areas in the country covering a population of about 11 million. These were treated as "projects" with specific targets, time schedules, separate staff and budget. It was soon evident that these 55 projects could not provide the pattern for further expansion. As the objective was the balanced and integrated development of all areas and not merely the intensive development of a few selected areas the "National Extension Service" was started in 1953. The entire country side was demarcated into about 5,200 "blocks" each with an average population of 66,000. All these 5,200 blocks were fully staffed in about a period of 12½ years. According to the pattern finally evolved every one of these 5,200 blocks passes through two stages of intensive development, each stage for a span of five years. During the first stage greater emphasis may be laid on provision of amenities, but in the second stage definite emphasis is on intensive efforts in development of agricultural and village industries and strengthening of the institutional structure.

Ancient heritage of Tamil Nadu

Simultaneously with the organisation of the extension service and the implementation of the Community Development Programme in the blocks the idea of strengthening local administration also gained ground. The set up varies from State to State. The General pattern is to have local administration at three levels, namely, the village, the block and the district, all the three with some organic interlinking. Our State—Tamil Nadu, has 23 District Development Councils, 374 Panchayat Union Councils (Blocks) and 12,490 Village Panchayats.

Local Village Self Government in India and particularly in Tamil Nadu, is probably more ancient than any other similar set up in the world. The story of its origin is buried in antiquity. Temple edicts of the Chola Kings (10th Century A.D.) vividly described the construction and functions of the UR (ஊர்) or village assembly. For more than hundred years in the recent past these institutions were overlaid or modified by other administrative structures imposed by the colonial rule. The result was in 1952 we had no system in our country in which the village panchayat was part and parcel of its total Government structure. The establishment, since then, of a system of organically interlinked local self Government institutions at three levels is an achievement great in itself.

Our approach to Community Development is based on the faith that the technical know-how of science and potential capacities of the villagers are the two cardinal forces of rural development,

Components of the C.D. Programme

The main components of our Community Development Programme may be identified as the following :—

(1) Area development.

(2) A pattern of welfare administration.

(3) Extension of educational approach.

(4) Development of local institutions and local leadership.

(5) Aided self help.

Area Development facilitates the integrated approach to the problems of the village. The economic aspects of the village cannot be detached from the broader social aspects. No lasting results can be achieved if individual aspects are dealt with in isolation. Area development also facilitates the rational pooling of Government resources and maximum mobilisation of local resources. Duplication in public investment and placement of services can be avoided. The block is the area for planning and development.

The pattern of Welfare Administration seeks to bring together the three important human elements involved in the programme. The generalist administrator representing the Government which makes considerable financial investments, the representative leadership of the area, and the technical services. Modern democratic process cannot ignore the importance of either an efficient bureaucracy or a competent technocracy. Most successful modern systems are those in which these three branches work with understanding devotion and self discipline. This pattern also provides for a multipurpose development worker at the village level called the "Gramasevak".

Local institutions and leadership

Extension is a method or a series of methods, by which the technical know-how of science is carried to and inculated into the practice of the cultivators. The task of extension in a country like ours is much more difficult than in advanced countries. Further the task of extension in our context is not merely the servicing of the desire among people for new knowledge but also the creation of the very desire to know new things. With low levels of general education extension should also aim at the development of people's competence to learn and adopt new practices.

The village panchayat, the village co-operative and the village school functioning as a community centre, are the three basic institutions needed for every village. Their base was sought to be broadened by the promotion of any number of "Associate" functional organisations like the youth clubs, farmers' associations, women's organisations, parent teacher associations, social education centres, radio forums, etc. The intention was to mobilise the local resources in material and labour through this net work of interlinked co-operating

"interest" groups. It was assumed that these forces will become self generating, once sufficient interest was induced, skills and methods of functioning were mastered and some permanent assets were built up. Perhaps this development of local institutions and local leadership is the test of the success of the Community Development Programme.

The Prosperity Brigade

A great obstacle in the way of the realisation of the above objective is the isolation of millions of our village people and the consequent great social distance between the illiterate masses and the intelligentsia.

Under the inspiring leadership of our beloved Chief Minister, whom we affectionately call "ANNA" we have taken a decisive step to break this barrier. I refer to the formation of the, PROSPERITY BRIGADES throughout our State. In response to ANNA's moving appeal, professionals like doctors, teachers and lawyers, skilled workers from the cities and towns and able bodied men and women from rural areas have joined these brigades. They freely fraternise with all people irrespective of status and contribute free labour for constructive work. To cite a striking example, many of the buildings housing the elementary schools in our 12,490 panchayats were cleaned and white washed during the summer holidays voluntarily by these brigades. This is a giant programme in associating the elite and the common in constructive work of mutual benefit. The Bibilical expression of " the gathering of the hosts " can truly apply to this movement. Our State has set the pace in this respect as in many others.

Experience in underdeveloped areas all over the world had shown that "Isolated, poverty stricken villagers cannot lift themselves solely by their own bootstraps". They must have technical assistance and at times material assistance from competent agencies. The concept of aided self help is very difficult to implement.

Patterns of aid

After great deal of consideration of the pros and cons we have formulated " Panchayat Development Schematic Budget " for every panchayat union. Reference to this has been made earlier. The resources of the Panchayats and Panchayat Unions are taken together. Based upon certain National and State priorities and local needs felt generally in all local areas, discharge of certain responsibilities, like the running of schools and maintenance of roads are made obligatory for the local bodies. The schematic budget provides for statutory state grants (Grants provided direct by the State legislature) to help in the discharge of these functions. The local bodies can on their own initiative undertake many useful programmes. These are called discretionary functions. These institutions have been endowed with sufficient authority to raise funds through taxation to undertake these programmes. As an incentive, matching grants (often statutory) are provided by the State Government. Depending upon the competence of local self Governments some of the Development programmes of the State Departments are entrusted for implementation to these local bodies. Non-statutory grants are made to the local institutions on condition they raise matching voluntary contributions.

The test for the success of the Community Development Programme is the enlargement of activities of the local bodies under their discretionary functions. A sense of self reliance, one of the three basic objectives can be developed only through these activities. A new experiment in this direction was launched during last year in the form of a *"One Year Plan"* for the maximum utilisation, by the panchayat bodies, of their own funds in equipping the village and the unions, with production facilities. The following are the components of the one year plan :—

One Year Plan

(1) Construction of Community irrigation wells with pumpsets.

(2) Purchase of tractors.

(3) Purchase of power tillers and sprayers for letting on hire to agriculturists.

(4) Starting of kitchen gardens in schools.

(5) Construction of Community halls in town panchayats, to be rented out for conduct of marriages and variety entertainments.

The one year plan is intended to be the first in a series of plans to enhance the production potential of the Panchayat bodies with their own funds and through their own initiative. The success of the first one year plan has been very encouraging.

Tamil Nadu with her hoary traditions has always been a pioneer in many a great movement in India. In this sphere of Community Development service also, I am sure, we will strive to lead and serve the millions of people in our villages.

The great Tamil sage Thiruvalluvar in his chapter on " Manly Effort ", is of the view that the best way to attain greatness is not to regard anything as impossible. If one strives hard, one is sure to make possible even supposedly impossible things. One should not do things in a half-hearted way, but one should exert one-self to the full, for the world will abandon those who leave their work unfinished.

With this inspiring guidance from Thiruvalluvar let us march on together to make our Nation grow from strength in the field of Community Development.

THE SILENT REVOLUTION

By Our Special Correspondent

A Study Tour for the Press Representatives was arranged by the Public (Information and Publicity) Department from 8th to 14th November 1968. The tour covered the districts of North Arcot, Dharmapuri, Salem, Coimbatore and Nilgiris.

Thiru M. Karunanidhi, Minister for Public Works, who inaugurated the tour said that the party may consist reporters of different papers with different ideals. He said that the tour will help the journalists to make an on the spot study of the various development schemes of the districts which will enable them to appraise the value and benefits that accrue to public from the schemes. It will also enable them to find out the drawbacks, if any, in the formulation and in the implementation of the schemes. He welcomed criticism from the Press so that the Government will be able to rectify the defects in the implementation of the various schemes. It will also help the public to know what is going on in the districts and kindle in them the desire to go and see for themselves the various projects and places of interests. Being a journalist himself he requested the party of experienced journalists to give fruitful suggestions to the Government. He also referred to the work being done by the prosperity brigade in the districts and wished the party all success in its tour.

North Arcot, Dharmapuri

One noticeable feature in all the districts is the active participation of the public in the prosperity brigade and their enthusiastic participation in public work. We had opportunities to see several of the works done by the members of the prosperity brigade, such as school buildings, laying of link roads, desilting of ponds and canals, white washing of schools and so on. In all the five districts the work of the prosperity brigade is commendable. When the prosperity brigade was inaugurated the Chief Minister announced that in each district about 1,000 members will be enrolled for the prosperity brigade. This figure has considerably exceeded in all these five districts. This only shows the enthusiasm of the people for working for common good.

The first district we covered was North Arcot district. There was a general impression that the district is a backward one. But that is not the case. On a tour of the district, it was clear that the district is striving for al-round development. It would be surprising to note that North Arcot is the second largest paddy producing district in the State. There was a new awakening among the people—a desire to go forward was visible everywhere. People were impatient with the slow rate of progress. The district has another pride. This district has sent the largest number of jawans to the Defence Service and it is naturally in the fore-front in taking measures to look after the families of the jawans serving in the army and ex-servicemen. The North Arcot Jawans and Ex-Servicemen Families Welfare Association under the Chairmanship of the Collector of the district, Thiru P. M. Belliappa, constructed the Jawans' Bhavan at Vellore, the income from which is to be utilised to help jawan's families and ex-servicemen.

Another notable feature of the district is that the Panchayat Unions are very active in mobilising resources and in taking up several major development schemes. There are instances where more than one panchayat unions have joined together in implementing schemes

Thiru M. Karunanidhi, who gave a send-off to the Press men on 8th November 1968 at Woodlands, Madras, is seen with the Party before their departure.

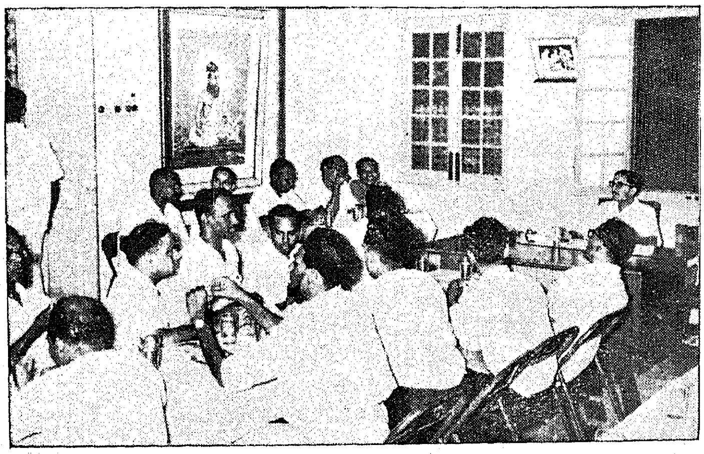

The press party discussing with Thiru P. M. Belliappa, I.A.S., the Collector of North Arcot district at Vellore, on 8th November, 1968.

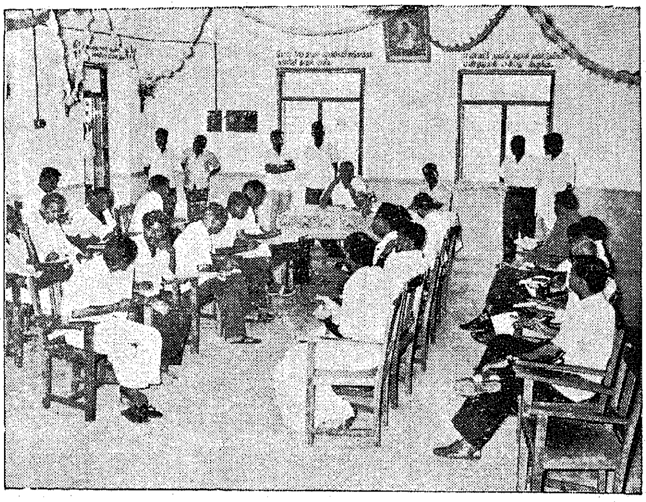

Thiru S. M. Sulaiman, I.A.S., Collector of Dharmapuri, met the touring press party at Krishnagiri Reservoir Project, on 9th November, 1968.

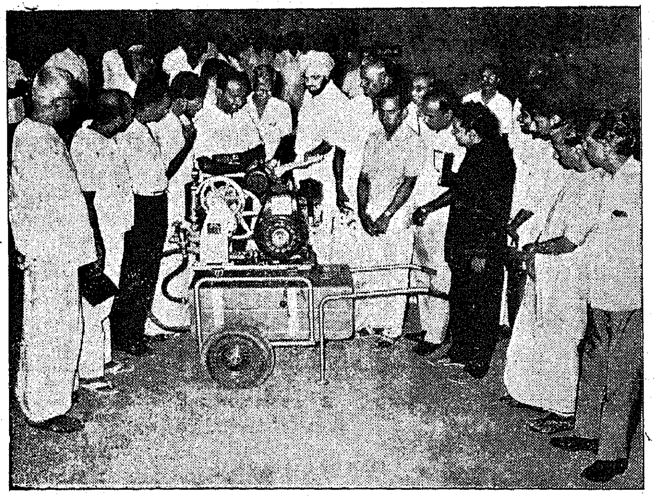

Thiru J. S. Bhango, I.A.S., Collector of Coimbatore, accompanied the press party and visited the Thudialur Co-operative Agricultural Services, on 12th November, 1968.

Thiru Ahuluwalia, I.A.S., Collector of the Nilgiris district, in conversation with the members of the press party at Ootacamund on 13th November, 1968.

of common benefits. The Balamathi Ghat Road construction near Vellore is an instance of such co-operation in which three panchayat unions have joined together in implementing the scheme. Under the one-year Intensive Agricultural Programme, the panchayat unions have constructed community wells. The water from these wells will be let out for private lands thus helping to increase agricultural production.

Though Dharmapuri presents a quite and calm picture beneath it there is a pulasting desire among the people that the district should be developed still faster. They had a feeling that it had been neglected in the past. As a result they bitterly point out that their district is not even having a single major industry worth its name. They are therefore keen that their district should be given due consideration. After the bifurcation of the district from Salem, there is a general awakening among the people and the old saying that the people of the Dharmapuri district are satisfied with Kali (Raghi), Puli (Tamarind) and Kambali (Blanket) no more holds good . They had much hope in the Co-operative Sugar Mill to be set up at Palacode and the proposed Hoganekal Hydro-Electric Project.

Salem, Coimbatore and the Nilgiris

Salem and Coimbatore seem to be content with what is going on. Both have major industries. Salem has rich mineral deposits some of which are already being exploited. Its only grievance is the long awaited Neyveli-Salem Steel Project. In a way Coimbatore has made big strides in industrial development. Everywhere one can see big factories silhouting the sky. The landscape of Coimbatore is interpersed with big factories and farm lands. Another pride of the Coimbatore district is the Parambikulam-Aliyar Project, which is almost a boon to the farmers of Coimbatore.

The Nilgiris is the pride of Tamilnadu. The entire district situated at the meeting point of the eastern and western ghats with its hills and dales presents a picturesque scenary to the visitor. The people of the district are very dynamic. The Indo-German Agricultural Project, which was inaugurated in January 1967 at Ootacamund is the second project of its kind in India. The main object of the project is to achieve a rapid rise in the level of agricultural production of the Nilgiris by assisting farmers in adopting a combination of improved

Thiru M. Muthuswamy, Minister for Local Administration, met the press party at Salem on 14th November 1968 and facilitated on their successful completion of the tour. Thiru K. Venkatesan, I.A.S., Collector of Salem, is seen sitting to the left of the Minister.

practices and providing them simultaneously with all the means of products such as input credit, etc. Much of the Agricultural Development of the district hinges on the success or otherwise of this farm. There is every indication to show that the farm will certainly succeed in revolutionising the agricultural operations of the district. The team of German as also the Indian experts working on this farm are very energetic and enthusiastic.

Moving forward

With such of the impressions when we were on our way back we met Thiru M. Muthuswamy, Minister for Local Administration at Salem. The Minister congratulated the party on its successful completion of the tour. He felt that by this tour of the journalists the nation will benefit. He said that their criticism will help him in implementing rural development schemes, one year intensive agricultural plan and the work of the prosperity brigade, etc., with greater enthusiasm and courage. He thanked the journalists for participating in the tour.

In summing up the tour, left an impression in me that each district has taken earnest steps to improve the lot of the people. Yet the demand of the people grows faster than the facilities provided for them. This is an indication of a society that is moving forward. Another notable feature is that the public are very eager to share their responsibility with the Government in executing schemes of socio-economic benefit. The prosperity brigade can play a useful role in tapping this enthusiasm of the public for the common good.

இராசராச சோழனின் மாண்பு

திரு எஸ். எம். டயஸ், I.P.S., துணை இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல், திருச்சிராப்பள்ளி.

தமிழகத்தின் வரலாற்றிலே கடைச் சங்க காலத்தையும் இராசராச சோழன் காலத்தையும் எல்லா வகையிலும் மேம்பட்ட பொற்காலமாக அறிஞர்கள் கருதுவார்கள். முதலாவது பொற்காலம் மதுரையை மையமாகக் கொண்டு, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நிலவி வந்தது. இரண்டாவது பொற்காலமோ தஞ்சையைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஓராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் அமைந்திருந்தது. ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு ஒரு முறை தான் தமிழகத்துக்கு பொற்காலம் ஏற்பட வேண்டுமென்று வரலாற்று நியதி ஏதும் உண்டோ, அறியேன். ஆனால், அந்த முறையில் பார்க்கும்போதுங்கூட இன்று நாம் இருப்பது தமிழகத்தின் மூன்றாவது பொற்காலத்தின் தொடக்கமாக இருக்கலாமோ என்று நினைக்க இடமுண்டு. அப்படி எண்ணுவதற்கு வேறு தகுந்த காரணங்களும் இல்லாமலில்லை. 1947-ம் ஆண்டு நாம் சுதந்திரம் பெற்ற பின் கல்வியிலும், விவசாயம்–தொழில் துறையிலும் மொழி வளர்ச்சியிலும், தமிழகம் படிப்படியாக முன்னேறிக் கொண்டு வந்திருக்கின்றது. இந்த வளர்ச்சி இன்னும் வேகம் பெற்று வளமான ஒரு உச்ச நிலையை அடையக் கூடிய சூழ்நிலை இன்று உள்ளதால், ஏறக்குறைய கி.பி. 2000-ம் ஆண்டை ஒட்டி தமிழகம் மிகச் சிறந்த ஒரு மூன்றாவது பொற்கால நிலையை அடையும் என்று நாம் நியாயமாக எதிர்பார்க்கலாம்.

ஔவை வாக்கு

“தண்ணீரும் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவதும் சோழ மண்டலமே.”

என்பது ஔவைப் பிராட்டியின் வாக்கு. சோழ வள நாட்டின் உயிர் நாடியான காவிரி ஆற்றின் குறுக்கே கல்லணையைக் கட்டிய கரிகாலன் முற்கால சோழ மன்னர்களில் பெயர் பெற்றவன். அவனது தலைநகர் இன்றைய திருச்சியில் உள்ள உறையூர் என்பது வரலாறு. அக் காலத்திலே சோழ நாடு அடைந்திருந்த பெருமையை இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில், பூம்புகார் சிறப்பைச் சொல்லும் வகையில் மிக அழகாக வர்ணித்திருக்கின்றார். அதற்கு முன்னும் சோழர்கள் சிறப்புடன் ஆண்டனர் என்பது மகாபாரதத்தின் வாயிலாகத் தெரிய வருகிறது. ஆனால் அக் காலத்திற்குப் பின் களப்பிரர் வருகையினாலும், பல்லவர் எழுச்சியினாலும், பாண்டியர் எதிர்ப்பாலும், சோழ நாட்டு வளர்ச்சி குன்றி நின்றது. மீண்டும் சோழர் குடியையும், நாட்டையும் தலைதூக்கச் செய்தது இராசராசன் மரபுக்கு முன்னோடியாகத் தோன்றிய விசயாலயன் ஆகும். விசயாலய சோழன் முத்தரையிடமிருந்து தஞ்சையைக் கைப்பற்றி, அதைத் தலைநகராக வைத்து கி.பி. 846-ம் ஆண்டிலிருந்து 880-ம் ஆண்டு வரை சீருடன் ஆண்டு வந்தான். இந்த வம்சத்திலே வந்த இரண்டாம் பராந்தகன் கி.பி. 954-ம் ஆண்டு முதல் 973-ம் ஆண்டு வரை நல்லரசு செய்து வந்ததாகவும், “வீர பாண்டியனை சுரம் இறக்கின சுந்தர சோழன்” என்று பாராட்டப் பட்டதாகவும் வரலாறு கூறுகின்றது. இவனது மனைவியின் பெயர் வானவன் மாதேவியார் என்பது.

இராசராசன்

சுந்தர சோழனாகிய இரண்டாம் பராந்தகனுக்கு இளைய மகனாகப் பிறந்த இராசராசன் இன்ன ஆண்டில் பிறந்தான் என்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் தஞ்சை இராசராசேச்சரத்திலும், திருவையாறு ஒலோகமாதேவீச்சரத்திலும், “உடையார் இராசராசதேவர் திருச்சதயத் திருவிழா” என திங்கள் தோறும் கொண்டாடப்பட்டமையாலும், சேர நாட்டில் இராசராசன் பெற்ற காந்தளூர் வெற்றிக்குப் பிறகு “திருநந்திக்கரை” சிவாலயத்தில் “ஐப்பசி மாத சதய நாளை” தன் பிறந்த நாளாகக் கொண்டாடியதாக வரலாறு கூறுகின்ற காரணத்தாலும், ஐப்பசி திங்கள் சதய நாளே இராசராசனுடைய பிறந்த நாள் என்பது தெரிய வருகின்றது. இராசராசனின் இயற் பெயர் அருண்மொழி வர்மன் என்பது. இரண்டாம் பராந்தகனுக்குப் பின் பட்டத்திற்கு வர இருந்த அவனது மூத்த மகனான இரண்டாம் ஆதித்தன் திடீரென உயிர் துறந்தான். அவனது சிற்றப்பனான உத்தம சோழன் என்ற மதுராந்தகனே, அவனைக் கொல்லுவித்ததாகவும் சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள். இந் நிலையில் இளையமகனான அருண்மொழி வர்மன் என்ற இராசராச சோழனையே அரியணை ஏறும்படி மக்கள் விரும்பியதாகத் தெரிகின்றது. ஆனால் இளமையிலேயே அறிவிலும், கண்ணோட்டத்திலும், ஒப்புரவிலும் சிறந்து விளங்கிய அருண்மொழி வர்மன், சிறந்த நியாய உணர்ச்சியோடு தன் பெரிய பாட்டன் மகனான மதுராந்தகன் அரசாள விரும்பும் வரையில் அவனே அரசாளட்டும் என்று சொன்னது மிகவே பாராட்டுதற்

குறியது. ஆகவே கி.பி. 973-ம் ஆண்டு முதல் 985-ம் ஆண்டு வரை உத்தம சோழன் என்ற மதுராந்தகன் அரசாண்டு வந்ததாக தெரிகிறது.

கி.பி. 985-ம் ஆண்டு தான் அருண்மொழி தேவன் என்ற இராசராச சோழன் இராசகேசரி என்ற பட்டத்துடன் அரியணை ஏறினான். அவனது ஆட்சிக் காலம் கி.பி. 985-ம் ஆண்டு முதல் சற்றேறக் குறைய 30 ஆண்டுகள் சிறப்புடன் நீடித்தது. இராசராசன் பட்டத்திற்கு வந்த பொழுது பழைய சோழ நாடும், கொங்கு நாடும் அவன் ஆதிக்கத்தில் இருந்தன. முதல் சில ஆண்டுகளிலே அவன் அரசியல் அலுவல்களை திறமையுடன் கவனித்து உள்நாட்டுக் கலகங்களை அடக்கி, நாட்டிற்கு நல்ல அரண் அமைத்து, வருங்காலத்தில் தனது பகைவர்களோடு பொருது வெற்றி பெறுவதற்கு வேண்டிய பெரும் படைகளையும் போர்க் கருவிகளையும் ஆயத்த படுத்தியும் வந்தான் என்று தெரிகிறது. தான் மேற்கொண்ட பணியை வெற்றியுடன் முடிக்கும் ஆற்றல் படைத்த ஒரு தலைவன்

"பொருள், கருவி, காலம், வினை இடனோடு ஐந்தும்
இருள்தீர எண்ணிச் செயல்"

வேண்டும் என்பது வள்ளுவர் போதனை. ஆகவே, திருவள்ளுவர் காலத்திற்கு ஓராயிரம் ஆண்டுகட்குப் பின்னர் வாழ்ந்த இராசராசன் தன் நாட்டை விரிவுபடுத்த இளம் பருவத்திலே கண்ட கனவுகளை நனவாகச் செய்யுமுன் இப்போதனையை செயல் முறையில் கையாண்டிருக்கிறான் என்பது தெளிவு.

இராசராசனின் படையெடுப்புகள்

இவனது படையெடுப்புகளையும், வெற்றிகளையும் பற்றிய விவரங்கள் நல்ல "வரலாற்று உணர்ச்சியும், பிடிப்பும்" உடைய இராசராசன் காலத்திலேயே எழுதப்பட்ட "மெய்கீர்த்தி" என்னும் குறிப்புகளின் வாயிலாக அறியக் கிடக்கின்றது. இராசராசனின் வெற்றிகளைப் பற்றி சொல்லும் "மெய்கீர்த்தி"

"திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியுந்
தனக்கே யுரிமை பூண்டமை மனக்கொளக்
காந்தளூர்ச்சாலை கலமறுத் தருளி
வெங்கை நாடுங் கங்க பாடியுந்
தடிகை பாடியும் நுளம்ப பாடியுந்.
குடமலை நாடுங் கொல்லமுங் கலிங்கமும்
முரட்டொழிற் சிங்களர் ஈழமண்டலமும்
இரட்டப் பாடி யேழரை இல்க்கமும்
முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னீராயிரமும்
திண்டிறல் வென்றித் தண்டாற் கொண்டதன்
னெழில்வள ரூழியு ளெல்லா யாண்டுந்
தொழுதக விளங்கும் யாண்டே செழியரைத்
தேசுகொள் கோராச கேசரி வர்மரான
உடையார் வீராச ராச தேவர்க்கு யாண்டு"

என்பது. தன் தூதுவனை அவமதித்த சேரனைப் புறங்காணத் தொடங்கியதாகச் சொல்லப்படும் இம் மாவீரனது படையெழுச்சி எட்டு திக்குமுள்ள எல்லா அண்டை நாடுகளையும் தோற்கடித்து கப்பம் கட்ட வைக்கும் வரை வெற்றி நடையுடன் சென்றது. உலக வரலாற்றிலே தோல்வி என்பதையே காணாத மாபெரும் வீரர்களில் ஒருவன் இராசராச சோழன். காந்தளூர்சாலையில் சேரனும், வழியிலே பாண்டியனும் தோல்வியுற்றனர். இதனால் இவனுக்கு மும்முடிச் சோழன் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. பிறகு வேங்கை நாட்டுக் கிழச் சாளுக்கியரை முறியடித்து சத்திய வர்மன் என்பவனை வேங்கை நாட்டு அரசனாக்கினான் அடுத்து காவிரிக் கரையில் தாலக்காடு என்னும் ஊரை தலைநகராகக் கொண்ட, இன்றைய மைசூ பகுதியான, கங்கபாடி நாட்டை வெற்றி கொண்டான் அவ்வூருக்கு "இராசராசபுரம்" என்ற பெயரும் இடப் பட்டது. பிறகு அதற்கு அருகிலேயேயுள்ள நுளம் பாடி, தடிகைபாடி என்ற சிறு பல்லவ நாடுகளையும் சோழ நாட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டான். அதே போல குடகு நாடும், சோழ நாட்டின் பகுதியாயிற்று. இறுதிக் கட்டத்தில் சேர நாட்டிலே கொல்லத்திலும் கலிங்க நாட்டிலே மயேந்திர மலையிலும், அவனுக்கு இரு ஒப்பற்ற வெற்றிகள் கிடைத்தன. கொல்லம், கலிங்கம் வென்றதோடு நில்லாமல் " அலைகடல் நடுவில் பலகலம் செலுத்தி " ஈழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து சென்று அந் நாட்டின் வடபகுதியையும் சோழ மண்டல மாக்கி விட்டான். அடுத்து, ஏழரை இலக்கமுள்ள இரட்ட பாடி மீது படையெடுத்து, வெற்றி கொண்டான். இறுதி யாக மீண்டும் கடல் கடந்து சென்று " முன்னீர் பழந் தீவு பன்னீராயிரத்தையும் " தனதாக்கிக் கொண்டான். இது மல்லத் தீவு, லட்சத்தீவு என்ற சிறுதீவு கூட்டங்களை குறிக்கும் என்று எண்ணப்படுகிறது. இவ்வாறு இராசராசன் எட்டு திக்கிலும், நீரிலும், நிலத்திலும், சென்ற இடமெல்லாம் வெற்றி பெற்று " செயங் கொண்ட சோழனாக " நாடு திரும்பினான்.

கங்கையும் கடாரமும் கொண்டான்

இராசராசனுக்கு மனைவியர் பலர் இருந்தபோதிலும் அவர்களில் முதலிடம் பெற்றவர் உலோகமகாதேவி என்று அழைக்கப்படும் தந்தி சத்தி விடங்கியார். இராசராசன் திருவிசலூர் மகாதேவர் கோயிலிலே "துலா பாரம்" புக்க பொழுது பட்டத்தரசியான தந்தி சத்தி விடங்கியார் எனும் உலோக மாதேவியாரும் உடன் " இரணிய கருப்பம் " புக்கதாக கல்வெட்டிலிருந்து காணப்படுகிறது. இராசராசன் தஞ்சையிலே பிரகதீச்வரர் கோயிலை அமைத்தது போல உலோகமாதேவியார் திருவையாரில் உலோக மகாதேச்வரம் என்ற கோயிலை அமைத்தார். இவனுக்கு இராசேந்திரன் என்ற மகனும், இரண்டாம் குந்தவை என்ற மகளும் இருந்தார்கள். முதலாம் குந்தவை என்பது இராசராசனின் மூத்த சகோதரியின் பெயர். மாதேவடிகள் என்ற பெயருடைய இன்னொரு மகளும் இவனுக்கு உண்டென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். தந்தை இருந்த காலத்திலேயே பல படையெழுச்சிகளுக்கு இளவரசனான இராசேந்திரனே படைகளை நடத்திச் சென்று வெற்றி கண்டதாக அறியப்படுகின்றது. பிற்காலத்தில் இராசேந்திரன் தன் தந்தை கண்ட வெற்றிகளை இன்னும் விரிவுபடுத்தி கங்கையும் கடாரமுங் கொண்டது வரலாறு. இராசராசன் கல்வெட்டுகளிலே தனது வெற்றிக்கு காரணமான பல்வேறு படைக் குழுவினரின் பெயர்களைக் கொடுத்திருப்பதிலிருந்து, இம் மன்னன் தன் போர்வீரர்களின் மேல் நிறைந்த அன்பு கொண்டிருந்தான்

என்பது தெளிவாகத் தெரிய வருகின்றது. அதுவன்றி இராசராசன் பெரிய வீரன் மாத்திரமல்ல, தன்னைச் சார்ந்தவர்களின் தகுதி தெரிந்து, அவர்கள் பணியைப் போற்றும் உயர் பண்பு வாய்ந்த பெரிய மனிதனும் ஆவான் என்பதையும் இது காட்டுகின்றது.

எட்டுத் திக்கிலும் வெற்றி

எட்டுத் திக்கிலும் வெற்றி பெற்று மீண்ட இராசராசன் தனது பெருநாட்டை பல மண்டலங்களாகவும், வளநாடுகளாகவும், நாடுகளாகவும், கோட்டங்களாகவும், கூற்றங்களாகவும், ஊர்களாகவும் வகுத்து அரசு செலுத்தினான். அகன்ற தனது நிலப் பரப்பினை அவன் அளந்து திறை பெற்ற காரணத்தினால் இம் மன்னனுக்கு “ உலகளந்தான் ” என்ற ஒரு பெயரும் அமைந்தது. இராசராசேச்சரத்தில் வெட்டப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகளிலும், மற்றும் செப்பு பட்டயங்களிலும் “ அளந்தபடி நிலம் ” என்ற சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது. நிலம் அளந்தக் கோலின் பெயர் “ உலகளந்த கோல் ” என்று சொல்லுவார்கள். நிலம் குடிகட்கே உரியது என்பது திரு இராசராசத் தேவருடைய கருத்து. இதற்கு ஒத்த முறையில் இராசராசன் காலத்திலே ஊர்கள் தோறும் ஊர்ச் சபைகள் அமைக்கப் பெற்றிருந்ததாகவும் தெரிய வருகிறது. இக் குழுவினர் ஊரிலுள்ள நிலங்கட்கு அரசிறை ஏற்படுத்தி அரசனுக்கு செலுத்தினமையும், இறை கொடாத நிலத்தை ஊர்ப் பொதுவாக்கி விற்றமையும், நாட்டில் நடக்கும் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து தக்கவாறு தண்டம் விதித்தமையும், இராச ராசேச்சரத்திற்கு மெய்காவலர், கணக்கர் அனுப்பி வந்தமையும், வரலாற்று ஏடுகளில் காணக் கிடக்கின்றது. இக் குழுவில் உறுப்பினராக தேர்ந்து எடுக்கப்படுபவர் காணிக் கடனுக்கு ஏற்ற நிலமும், சொந்த மனையும், அற வழியில் ஈட்டிய பொருளும் உடையராய், கல்வி நிரம்பி, ஒழுக்கங்குன்றாது காரியம் நிறைவேற்றுதலில் வல்லுநராக இருத்தல் வேண்டும் என எதிர்பார்த்தனர். கிராமக் குற்றப்பதிவு புத்தகத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டவரும் மற்றும் கள்ளக் கையெழுத்திடல், கொலை, களவு, கள்ளுண்டல் முதலிய தீயச் செயலில் ஈடுபட்டவரும், கையூட்டு கொண்டாரும் இச் சபைகளில் சேரத் தக்கவர் அல்லர். இக் குழுவினர் கூடுதற்குரிய நாளையும், காலத்தையும், எக்காளம் ஊதுவித்து உறுப்பினருக்கு உணர்த்தி வந்தனர் என்பதும், வேண்டிய பொழுது பகலிலும், இரவிலும் சபை கூடி காரியங்களை நடத்தின என்பதும் இராசராசனது 16-ஆம் ஆண்டுக் குறிப்புகளிலிருந்து காணலாம். இராசராசன் காலத்தில் நீதி முறையும், சட்டங்களும் மிக உயர்ந்த பண்பாட்டு அடிப்படையில் ஏற்பட்டிருந்ததாகக் தெரிகிறது. நெப்போலியன் தனக்கு கிட்டிய வெற்றிகளைப் பற்றி பெருமை கொண்டதை விட அதிகமாக, தான் வகைப்படுத்திய சட்டப் தொகுப்பைப் (Code Napoleon) பற்றிப் பெருமை கொண்டான் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சொல்வார்கள். அது போல, இராசராசனின் சட்டங்களும் மிக முற்போக்கானவையாக அமைந்திருந்தன. வேட்டையாடப் போனவன் தவறுதலாக ஒரு குடியானவனைக் கொன்று விட்டால், அதற்குத் குறைவான தண்டனை (Sec. 304–A, I.P.C.) மெக்காலே காலத்து ஆங்கிலச் சட்டத்தில் கூட இல்லாதது, இராசராசன் காலத்தில் இருந்தது.

இதுவன்றி, இராசராசன் காலத்தில் பண்டமாற்று நெல்லின் அடிப்படையில் சிறப்பாக நடைபெற்றமை அறியக் கிடக்கின்றது. அக்காலத்தில் நெல் விளைச்சல் மிக நன்றாக இருந்திருக்க வேண்டும். நெல் முதலிய கூலவகைகள் பலவும் விற்கப்படும் பேரங்காடிகளும், ஆடைகளும், பொன்னும், மணியும் மாற்றப்படும் மறுகுகளும், அக் காலத்தில் பரவலாக இருந்ததாக அறிய இடமுண்டு. இலாபகரமான கைத்தொழில்களும் ஆங்காங்கே வளர்ந்து வந்திருக்க வேண்டும். அரச முத்திரையிடப்பட்ட அளத்தல் கருவிகளும், நாணயங்களும் மக்களிடையே அப்போது பழக்கத்திலிருந்து வந்தது. உழவு, வாணிபம், கைத்தொழில் என்ற மூன்றும் சிறப்புற்று இருக்கும் நாட்டில் செல்வம் பண்பட்டு செழித்து இருப்பது வழக்கு. அம்முறையில் சோழ நாட்டின் அன்றைய நிலை கம்ப ராமாயணத்தில் கவிப்பேரரசு :

“ கலம் சுரக்கும் நிதியம் ; கணக்கிலா
நிலம் சுரக்கும் நிலவளம் ; நன்மணி
பிலம் சுரக்கும் ; பெருதற்கு அரியதன்
குலம் சுரக்கும் ஒழுக்கம் குடிக்கெலாம். ”

என்று அழகாக குறிப்பிட்டபடி, இருந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊகிக்கலாம். இதுவுமன்றி எல்லா வளங்களும் நிறைந்த இந்த நாட்டில் கல்வி வளமும், சீரும் சிறப்புடன் பரவி இருந்தது என்று கொள்ளத்தகும். இத்தகைய கல்வி வளர்ச்சிக்கு தெய்வீகமான ஒரு முடி சூட்டும் பாணியில் இராசராச சோழன், நெடுங்காலமாக தில்லையில் மறைந்து கிடந்த தேவாரப் பதிகங்களை, நம்பியாண்டார் நம்பி என்ற பேரறிஞர் உதவியால் மீட்டு வந்து, ஏழு திருமுறைகளாக சீருடன் வகுத்து தமிழகத்துக்கு ஈந்தான். திருத்தொண்டர் அந்தாதியும் இக்காலத்தில் இயற்றப் பெற்றது.

கலைஞனும் ஆவான்

இராசராச சோழன் ஒரு மாவீரன். பேரரசன் பெரிய மனிதன் என்று சொன்னேன். அது மாத்திரமல்ல, அவன் ஒப்பற்ற ஒரு கலைஞனும் ஆவான். இந்நிலையில், கலை என்றால் என்ன என்ற கேள்விக்கு, எனது காலஞ் சென்ற நண்பர் தொ. மு. பாஸ்கர தொண்டமான் அவர்கள்

“ காணுகின்ற காட்சியிலே
கண்டு மனம் தான்லயித்து
பேணுகின்ற அனுபவத்தை
சொல்லாலும் இசையாலும்
சொலற்கரிய நடத்தாலும்
கல்லாலும் வணத்தாலும்
காட்டுவதே கலையாகும்.”

என்று மிக்க எழில்காணப் பதில் தந்தது எனது நினைவிற்கு வருகின்றது. இந்த கலை இலக்கணத்திற்கு இராசராச சோழன் முற்றிலும் பொருத்தமானவன். அவனது எண்ண எழுச்சிகளும், கலை உணர்ச்சிகளும், கருத்தோவியங்களாக வெளிப்பட்டு ஆங்காங்குள்ள பல கலைஞர்களின் ஒன்றுபட்ட சேவையின் மூலமாக கல் ஓவியங்களாகவும், சொல் ஓவியங்களாகவும் சமைக்கப்பட்டு, இன்று நமக்கு கம்பீரமாக காட்சியளிக்கின்றது. Encyclopedia Britanica என்ற புத்தகத்

தில் "தமிழ் மக்கள் உலகத்திலே மிக்க சிறந்த கோயில் கட்டும் கலைத் திறமையுடையவர்கள் ; தஞ்சைக் கோயில் இந்தியாவிலே உள்ள கோயில்களில் தலைசிறந்தது" என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அத்தகைய மாபெரும் கலைக்கோயிலை கல்லினுல் படைத்து தன் நேர்முன்னே கட்டி முடித்த தனிப்பெருமை இராசராச சோழனேயே சாரும். கருங்கல் கிடைக்காத சமவெளியான தஞ்சைத் தரணியிலே 35 மைல் தூரத்திலுள்ள மலைப் பிராந்தியத்திலிருந்து மாபெரும் கருங்கற் பாளங்களைக் கொண்டு வந்து, செதுக்கி அழகுபடுத்தி இக் கோயில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இது கட்டிய முறை பற்றி பல குட்டிக் கதைகளும் ஆங்காங்கு நாம் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். அவற்றுள் முக்கியமானது, விமானங்கட்டும் போது சிற்பிகளுக்கு உணவு கொடுத்து உதவிய ஒரு கிழவியின் விருப்பப்படி அவள் வீட்டிலிருந்த மிகப் பெரிய கல்லை பிரமாந்திரத் தளக்கல்லாக சாரம்பள்ளம் கிராமத்திலிருந்து சாரங் கட்டி கோபுரத்திற்கு ஏற்றி சிகர நடுவில் அமைத்தது ஆகும். இதை மகா வித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் :

"அம்மையார் நிழலில் அமர்வோமென்றருள்செய்து
செம்மையார் வீற்றிருந்த திருத்தஞ்சை"

என்று பாடியிருக்கிறுர்.

தஞ்சைப் பெரிய கோயில்

தஞ்சைப் பெரியகோயிலில் அரிய சிற்பங்களும், அழகான சித்திரங்களும் பல உள்ளன. சிற்பங்களுள் மன்னன் இராசராசனுக்கு "நடராசத் தாண்டவம்" மிக்க பிடித்தமானது என்றும் அதன் காரணமாக தஞ்சைக் கோவிலின் விமானத்தைச் சுற்றிலும் இத் தாண்டவத்தின் பல தோற்றங்கள் செதுக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரிகிறது. அன்றைய ஓவியங்களுள் "இராசராசனும் கருவூர்ச் சித்தரும்" ஒன்றுக இருக்கும் காட்சி சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. சோழ ஓவியங்களின் மீது நாயக்கர் காலத்தில் வர்ணம் பூசியதை, சமீபத்தில் கண்டுபிடித்து, பழைய ஓவியங்களை திரும்பப் பெற முயற்சி எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கோயிலில் பல இடங்களில் கல்வெட்டுகள், இராசராச சோழனது வரலாற்றையும், அவனது ஆட்சி முறையையும், அவன் கோயிலுக்கு கொடுத்த மானியங்களையும் தெளிவாக அறுதியிட்டு கூறுகின்றது. மானியங்களைப் பற்றி கல்வெட்டுகளில் குறிக்க வேண்டுமென்று இராசராசனை கேட்டபோது அவன் கூறிய மறுமொழி அம் மன்னனின் பெருந்தன்மையை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுவதாக இருக்கின்றது :

"நாம் குடுத்தனவும், நம் அக்கன் குடுத்தனவும்,
நம் பெண்டுகள் குடுத்தனவும், மற்றும் குடுத்தார்
குடுத்தனவும் வெட்டுக"

என்று அவன் சொன்னுன். பிறர் செய்த நற்பணிக்கு தான் பெருமை பெற முயலுவது சாதாரணமாகக் காணப்படும் மனித இயல்பு. அந் நிலையில் இந்த மாமன்னன் சொல்லும், செயலும் நமது பழந் தமிழரது உயர்ந்த பண்பு நிலைக்கு ஒப்பற்ற உரைக்கல்லாக அமைகின்றது. தன் பெயர் விளங்க தஞ்சை இராசராசேசுரமும், தன் பட்டத்தரசி பெயரால் திருவையாறு உலோகமாதேச்சரமும் அமைத்த இராசராசன் ஈழத்து வெற்றிக்குப் பின் அங்கே பொலன்னறுவையில் தன் தாயாரின் நினைவாக வானவன் மாதேவீச்சரம் என்று ஒரு சிவாலயமும் அமைத்தான்.

மத வழிபாட்டில் சமரச நோக்கு

இராசராச சோழன் சிவ பக்தனுக இருந்த போதிலும், வைணவச் சிற்பங்களையும், காவியங்களையும் ஆதரித்து வந்தான். இத்தகைய சிற்பங்கள் பல தஞ்சை பெரியகோயிலிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாகப்பட்டிணத்திலே கடார மன்னன் விசய துங்கன் விருப்பத்திற்கு இணங்க ஒரு புத்த விகாரம் எழுப்ப இவன் துணை நின்றுன். இப் பள்ளிக்கு மானியமாக ஒரு கிராமத்தையே வழங்கியதாகவும் வரலாற்று ஏடுகள் கூறுகின்றன. மைசூர் பகுதிகளிலே வைணவக் கோயில்களை கட்டுவித்தான். ஆகவே இம் மன்னன் மத வழிபாட்டிலே சமரச எண்ணமுடையவனுக இருந்தான் என்பது தெரிய வருகின்றது.

மாவீரர்களில் ஒருவன்

இறுதியாக, இராசராசன் பற்றிய பல வரலாறுகளிலிருந்து அவன் உலக மகா வீரர்களில் மிகச் சிறந்த மாவீரன் என்றும், அரசுக் கலையில் அவனுக்கு ஒப்பாகும் மிக்காரும் இல்லை எனவும், கல்வி கேள்விகளிலும், இறைவன் வழிபாட்டிலும், கலை ஆர்வத்திலும் அவன் மிக மேம்பாடு உடையவனுக இருந்தான் என்றும் முடிவு கட்டலாம். அவனது ஒப்பற்ற வெற்றிகள் இன்று ஏட்டளவில் மாத்திரம் நமக்குத் தெரிந்த போதிலும், அவன் கண்ட கலைக் கனவுகள் இன்றும் மாபெரும் கற்கோயில்களாக கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கின்றன. அதே போல் அவனது சமயப்பற்று தேவாரத் திருமுறைகளைக் கேட்குந்தோறும் தொனிக்கிறது. தனது நாட்டின் பெருமைக்கும், தனது குடிகளின் நல்வாழ்விற்குமாகத் தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்து கொண்ட இம் மாமன்னனது சிறப்பு இந்திய வரலாற்று ஏடுகளில் இதுவரை இடம் பெற்றது போதாது என்று நான் கருதுகிறேன். அவன் காலத்தில் நாடு செழித்தது ; குடிகள் இன்புற்று வாழ்ந்தனர் ; அறம் ஓங்கிற்று ; உலகமே அவனை போற்றிற்று.

"வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவன், வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்"

என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கு இணங்க, இம் மன்னன் "வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து" தனது மக்களுக்கு ஒரு பொற்காலத்தை ஈந்து தமிழக வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்றுச் சென்றுன் என்று சொன்னுல் அது மிகையாகாது.

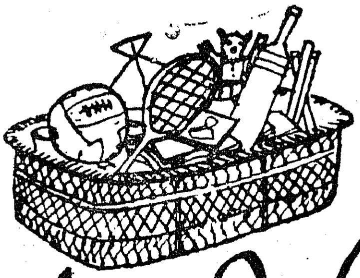

Holiday for Cradles

Ramu is three; his cradle one day younger. They started as inseparables. Gradually Ramu began to feel too grown-up and important to be swung to sleep. He left the cradle. The cradle got a holiday from swinging. Soon Ramu discovered other uses for his old associate—to keep his picture-books, bat, dolls.... "See what all Ramu has! He is very very happy," said his mother. "Wasn't it wise we allowed the cradle a good rest," smiled the proud father.

INDEED, THEY ARE WISE.

Wise parents plan their family. Planning family is not only having fewer children, but also having them when they are really wanted, when the parents are really prepared. Child-birth is no more a matter of chance; you have the choice—

thanks to Family Planning.

For free advice please contact your nearest Family Planning Centre.

davp 68/441

A UNIQUE PROGRAMME OF POPULATION CONTROL

Never in the history of the world has so large and extensive a drive been launched as India's family planning programme. It is unique in the annals of medical, health and welfare services.

It is rather significant that a traditional culture, in which discussion of individual intimate behaviour in the public was taboo, is becoming aware of and welcoming steps for voluntary modification of individual behaviour and recognising its wider social implications.

Public interest

Public interest in the family planning programme as revealed through the press, discussions on public forums and through the mass media, has been astonishing indeed. It is indicative of the beginnings of a significant social change in our society. People are becoming increasingly aware of the advantages of a small family because of economic strain and, secondly, because of the motivational endeavour that has been undertaken to project the welfare and happiness of a family through controlled fertility.

Strategy

The strategy for a programme dealing with the intimate private behaviour of about 100 million couples in particular and of the population in general had to be different. It had to be a break from the conventional attitude of medical and public health workers who expected patients to seek out services. The new approach had to have the philosophy that it is not for the people to seek the services but for the family planning personnel to seek out the persons who need them, and to motivate them to accept the services.

Immensity of problem

The immensity of the problem of population growth can be realised from the fact that whereas with the advent of planned development, national income in India went up by 64 per cent, the per capital income rose by 21 per cent only. Similarly while there was 300 per cent improvement in educational facilities, 63 million children still remained out of schools. About 31 million additional jobs were created. In spite of it about 10 million people were still jobless. Such a situation called for drastic steps to curb population increase.

Having to reach the length and breadth of the country the programme faces a great challenge especially in the matter of providing services. Medical care is not available in all rural areas as is evident from the fact that one Allopathic doctor is available for 45 villages or 27,000 villagers, one Homoeopathic practitioner for 26 villages or 21,000 village dwellers and one Ayurvedic practitioner for 21 villages or 12,600 villagers. Efforts have thus to be made to involve all practitioners of modern and indigenous systems of medicine. Since they are in contact with the people, and being their confidents, they can be most effective in motivating them for family planning. Accordingly, the representatives of the professional organisations of practitioners of modern, homoeopathic and indigenous systems have been involved. The Indian Medical Association has accepted the responsibility of training as many of the 96,000 medical practitioners in the country as possible.

Voluntary organizations

Non-professional organisations which have their roots in the Community are also being involved. Voluntary organisations are born out of the urge of the members of the community to take up activities for social good. All such organisations are sought to be involved in the programme. A number of steps have already been taken in this regard and organisations like the Red Cross, the Rotary Clubs, the Lions Clubs, the Chambers of Commerce and the Junior Chambers are being encouraged to undertake programme activities.

Camps

Realising the urgency of the problem, the programme seeks to make facilities available at central points where the people can easily assemble. Thus the camp or mobile approach has been devised. Since the people who avail themselves of all these facilities often have to incur travelling expenses and also to forego their wages, the programme seeks to relieve this burden by meeting a part of their out-of-pocket expenses. However, it is felt that as the services expand and reach the peripheral areas, the need for meeting such expenses will gradually decline.

Muslim Nations Back Family Planning

Thiru M.K. POOVIAH

It is heartening to learn from Dr. Rafiq Zakaria, Minister for Health and Family Planning , Maharashtra, that Muslims in Maharashtra have taken to family planning in a big way.

This is in keeping with the latest trend in most Muslim countries. It is interesting to note that among the eight countries which urged the United Nations Conference on Human Rights recently held at Teheran to include family planning as a basic right of man, five were Muslim Countries, viz., the U.A.R., Pakistan, Tunisia, Turkey and Morocco.

The U.A.R. took a lead in passing a resolution which *inter alia*, stated that couples have a basic right to decide freely and responsibly on the number and spacing of their children as population explosion seriously hampers efforts to gain universal human rights.

The U.A.R.—A Pioneer

The U.A.R. under the leadership of President Nasser, has taken a leading role in propagating family planning as a national movement. Egypt's religious leaders have also helped in educating the followers on the need for restricting the family.

Ancient Egyptian Islamic physicians had proposed birth control and its use for the sake of maternal health, economic welfare of the father and even for the preservation of the beauty of the wife.

As early as 1937, the Grant Mufti of Egypt issued a fatwa approving contraception according to medical advice for the wife's health or to avoid the husband's ill-health or nervous breakdown due to his inability to provide for his family or his worry about his wife's health.

In 1953, the Fatwa Committee of Asher University in Cairo pronounced in favour of contraception temporarily, particularly for health reasons.

Since October 1965, the U.A.R. has been striving to check the growth of population. At the present rate of increase of population of nearly $2\frac{1}{2}$ per cent Egypt's population of 30 million is likely to double in the next 25 years.

Although industrialisation, agricultural output, total income have increased a good deal since independence, there has not been a corresponding improvement in the lot of the individual Egyptian. While the birth-rate has remained high the death rate has been reduced by almost half in 20 years.

Health Centres

The Aswan High Dam illustrates how population growth advertisely affects economic development. By 1975, when the full benefit of this project to harness the Nile will be realised, Egypt's arable land will have increased by 40 per cent. But by 1975 the population will have increased by 50 per cent. Consequently Egypt will have less arable land per capita.

Premier Mohieddin acted quickly to move family planning beyond the taking stage. He created a Supreme Council for Family Planning under his chairmanship, which launched a national programme last February, Egypt's net-work of some 2,000 health and social service centres was put to immediate and imaginative use for family planning.

Because life in this desert land is concentrated along the Nile's ribbon of green and in a few coastal towns, almost every family lives near a Government centre. Staffed by resident doctors, midwives and auxiliary medical personnel, most of the centres have been built within the past few years and have undoubtedly improved the health and welfare of the people.

In Egypt

Under the new programme each centre is converted into a family planning clinic during afternoorn hours, with the same staff receiving extra pay for additional service rendered. The women are offered a choice of contraceptives and are instructed in their use.

In Egypt, family Planning is not opposed by Muslim teaching, and pioneering private efforts have evoked

an enthusiastic response among the people. On every Friday, Mullahs urge the congregation after prayers to take full advantage of the Government family planning clinics.

Already, two maternity hospitals in Egypt are providing family planning services during the post-natal period and voluntary organisations with Government support have provided the intra - uterine devise (IUCD).

Pakistan also has been carrying on an intensive family planning compaign during the last three years. Recently the Pakistan Planning Commission warned the country against the danger of population explosion. Pakistanis have been told that without a vigorous family planning drive that country's population, which is about 120 million now may almost double itself by 1985. It is proposed to limit the population to about 160 million by 1985.

Family Planning Council

The Family Planning Council of Pakistan recently decided to double its monthly target of sterilisation operation from 30,000 to 60,000.

Publicity.—A big drive is to be launched to popularise the loop and conventional contraceptives. During the last two years, about half a million loops have been inserted.

The intensified birth control programme includes the grant of handsome monetary incentives, provision of services and supplies at the doorsteps of the people and a massive publicity drive in rural areas to secure the co-operation of villages.

A special programme has been instituted for popularising contraceptives in villages. A special population corps consisting of only women has been formed.

It is a good sign Mullahs in Pakistan are gradually reconciling themselves to the idea of planned parenthood and that some of them are even urging their followers to take advantage of the Government's family planning programme. Some of them have publicly stated that there is no conflict between Islam and birth control.

Tunishia has one of the world's most comprehension family planning programmes. The family plannint campaign in Tunishia has the backing of President Bourgulba and his Destourisan Socialist Party. If broadcasts to people, the President drives home the necessity to slow down the population growth. He has urged the people to take advantage of the Government's programme in the interest of national welfare.

The loop

He recently said that the success of the country's development plans hinged on the acceptance by women of the idea of family planning.

The need to limit families is realised by women throughout Tunishia, and they appreciate the help the Government offers them in this connection. They choose from a variety of family planning methods. More than 2/3rd select the loop.

Tunishia's national programme was launched in February 1966, after a large experimental effort under way for two years. Some 30,000 intra-uterine devices have already been inserted, with 60,000 as the target for every year. If this target is reached, the national birth rate would be reduced by over 25 per cent in five years.

Growing interest in family planning is also evident in many parts of Turkey. The most interesting part of the campaign is the use of mosques in popularising family planning. Social workers ascend minarets og mosques to summon village women to meetings, where visiting doctors explain the benefits of family planning.

Turkey is modern in many ways, and it is not lagging behind in taking to modern methods to avert the population explosion.

It is evident that Muslim opinion the world over is gradually coming round to the concept of planned parenthood. It would be in the fitness of things if leaders of the Muslim faith in this country take note of the wind of change in Muslim countries and come forward to educate their followers on the benefits of a small family. *(Extracts from the "Indian Express", dated 30th June* 1968).

100 YEARS OF THE MADRAS SURVEY

The Centenary of the Madras Survey and Land Records Department is being celebrated this month. Along with this Centenary celebration the Golden Jubilee of the Department Club and the Silver Jubilee of the Land Records Maintenance Scheme will be celebrated.

Surveying means (*a*) scanning, scrutinizing closely, (*b*) determining the boundaries, size and position of a country, estate, etc. and (*c*) being metrically correct. Surveying is the art of ascertaining the boundaries and the extent of any portion of the earth's surface. The word 'Cadastral Survey' owes its origin to " Cadastre ", a French word meaning " a public register of lands with details of area, reputed ownership and other values" and includes registration and measurement of lands. The earliest record of a cadastral survey in India is that of Raja Raja I of Thanjavur and is dated 985–1011 A.D. It would thus appear that Indian (Madras) survey is nearly a thousand years old. In lands of the near east where ancient civilisations flourished, events aged a thousand years or more are common place. This will be one of the main fields for future research.

Ancient methods

In actual practice, the ancient " paimash " method of liner measurements taken with a pole roughly in the cardinal points of the compass and the " Khasra " mode of area computation came to be in vogue from 1858 A.D. in pursuance of a scheme sponsored by the Government of Madras in 1856 and sanctioned by the Court of Directors of the East India Company. A Superintendent of Revenue Survey was appointed to control the department. He was a senior Army Officer with the rank of a Colonel.

" Khasra " is a ready way of finding out the areas of holdings by multiplying the mean of the north and south measurements by the mean of those of the east and the west. By this process, the holding was divided into quadrilaterals or triangles and their sides were measured. Eight years after, the division was confined to triangles and tiny holdings were generally clubbed to form survey fields. This system of clubbing envisages consolidation of the holdings in viable areas of five to ten acres. Every bend was also demarcated with stone and measurement was taken from stone to stone.

A decade later (i.e.) in the year 1877, surveyors were permitted to take offsets to stones at less than half a hain (3 3 feet) from a line. (Offsets are perpendicular distances set off from a line with the aid of a cross staff. This paved the way for the introduction of the present diagonal and offset system of survey in the first quarter of the current Century which admits offsets being taken up to five chains. Durable demarcation with stone and triangulation are restricted to trijunctions of survey fields and bends on the boundaries of porambokes.

Maintenance of surveys

The necessity for the maintenance of boundary marks and survey records was conceived in the year 1864. It took three decades to evolve certain practical steps in this direction. By the beginning of 1895, all the Karnams had been put through a course of instruction in survey. A survey division comprising three or four districts was constituted to superintend the maintenance work while a District Surveyor was attached to each district. The divisions were abolished in 1900 and three years later a Land Records Department was created. It was also by about this time that separate survey organisations were set up in the different provinces. The Land Records Department was abolished in the year 1921. Two decades after, an experimental scheme was launched for transferring the maintenance work from the Revenue Department to the professional survey agency.

In April 1942, the transfer was effected. There was a Taluk Surveyor to be in charge of maintenance work in a taluk, a District Surveyor in a revenue district, a Circle Officer (Inspector of Survey and Land Records) in a circle of two or three districts and a Range Officer (Assistant Director of Survey and Land Records) in a range of four or six districts.

In June 1962, the scheme was reorganised to have a Maintenance Field Surveyor in a primary territorial unit of one or two full firkas (depending on the work-load), a Divisional Deputy Surveyor for each revenue division, a District Surveyor for a development district, an Inspector for each revenue district and an Assistant Director for two or three revenue districts.

In December 1964, the Board of Revenue decided to have an Assistant Director for each revenue district, two Inspectors in a district, a Head Surveyor for each revenue division and a Taluk Deputy Surveyor for a taluk and a Field Surveyor for each firka, exclusively for maintenance survey. After a detailed examination of all aspects of the scheme, the Board of Revenue submitted proposals to the Government in October 1966 envisaging a merger of (i) the survey and maintenance wings of the Department so as to ensure closer co-ordination between the revenue and survey staff, (ii) the formation of an integrated Survey and Land Records Unit, (iii) the designation of the Assistant Director of Survey and Land Records as Personal Assistant to the Collector and (iv) the setting up of Survey Administrative Branch of the Board of Revenue as an independent office with headquarters at Madras, headed by the Deputy Director of Survey and Land Records, subject to the control and supervision of the Director of Settlements and the Board of Revenue. The Department is now over 5,000 strong. The Government in their orders G.O. Ms. No. 352, Revenue, dated 22nd February 1967 and G.O. Press No. 2066, Revenue, dated 25th November 1967 accepted these proposals. This reorganisation has also been duly implemented from 1st March 1968. The Silver Jubilee of the Land Records Scheme will be celebrated in 1968 along with the Survey Centenary.

Statutorily, every registered holder of a land is bound to maintain and renew the survey marks on or within the boundaries of his holdings. Every Village Officer has to prevent the destruction, removal or alteration of any survey mark or injury thereto on or within the limits of his jurisdiction and report instances of default on the part of registered holders from whom the cost of replacement is recoverable as an arrear of land revenue.

Re-construction of surveys

In the event of any doubts or disputes, registered holders can have the boundaries pointed out by survey officers with reference to recorded data, on application and payment of the prescribed fee to the Tahsildar concerned.

Changes in classification, changes consequent on assignment, relinquishment, acquisition of land, transfer of ownership of lands by way of sale, succession, partition, gifts, court decrees, revenue sale, etc., affecting portions of registered survey fields or subdivisions thereof are not only to be registered, but also to be mapped in the Survey Field Atlas. The ryots are advised to help eliminate joint registered holdings altogether. Applications for sub division are to be made to the Tahsildar, enclosing chalans for remittance of the subdivision fees. Copies of field sketches relating to registered holdings can also be had from the Tahsildar on payment of the copy application fee.

Original surveys were begun in the year 1858 and completed in 1917. Replacement of missing survey marks and the measurement of changes in occupation,or the physical features of the country were initially being done in the name of " Revision Surveys ". These revision surveys, with the original survey frame being left as it is and not as per state on ground, were done in the entire district of Chingleput and parts of Coimbatore, South Arcot, North Arcot and Madurai districts during the period from 1905–16. Ootacamund and Coonoor taluks of the Nilgiris were surveyed in 1883 under the Plane Table and Prismatic Compass Method. They are now being resurveyed in metric measures. Kanyakumari district which was surveyed in 1887–90 under the Tak System is being re-surveyed now.

Madras Survey and Land Records Committee

In the year 1914, a high powered Madras Survey and Land Records Committee constituted to streamline the survey organisation visited Poona, Bombay, Lahore, Allahabad, Gaya and Calcutta, inspected field work and took evidence from several senior officers, legislators and cultivators. This Committee, finally, decided that considering the administrative requirements of this State the present elaborate survey system should continue and the less elaborate procedures obtaining in other States were not fit for adoption here.

The older D. & O. system of survey was adopted in the following districts:—

District.	*Year of Survey.*
North Arcot	1905–1907
South Arcot	1916–1921
Salem	1893–1907
Coimbatore	1901–1910
Tiruchirappalli	1918–1924
Thanjavur	1914–1922
Madurai	1914–1922
Ramanathapuram	1905–1917
Tirunelveli	1900–1911
The Nilgiris	1920–1922

Revision Surveys were discontinued in favour of re-surveys decided to be done once every three decades. After the Directorate of Land Records was abolished in the year 1921, not much headway was made towards re-construction of surveys. For a short period 1929 to 1937, the cycle of re-surveys was re-started but it had a premature end, when the Land Records Department was wound up.

Re-survey

Survey and Maintenance constitute one integrated whole. The Survey and Land Records wings were merged in 1942 and the Deputy of Director of Survey and

Land Records (in the place of Director of Survey) was made the technical head of the department when it was at its lowest ebb.

The years 1949 and 1963 gave the department a resurrection, in that the surveys of estates and the general re-survey of the State in respect of the areas dealt with under defunct laws and obsolete systems of surveys were now ordered by Government to be done under the Madras Survey and Boundaries Act VIII of 1923. Re-survey once in 25 to 30 years as is the practice with the Survey of India is essential atleast for the reason that the original survey records cannot prevail against the prescriptive right acquired by parties by 12 years' adverse possession in the case of patta or inam lands. Revenue registry is also brought up-to-date before Re-survey proper and the demarcation and measurement of holdings is commenced. In the context of the departmental re-organisation referred to earlier, the Board of Revenue, which was consulted by the Government for regulating the administrative expenditure of the Survey Department, proposed (i) that the general re-survey work be confined to areas where the broad framework has completely broken down and, where a re-survey is absolutely indispensable and (ii) the conversion of village records into metric system will be carried out as a table process on completion of the survey of ex-estate areas. The Government have approved these proposals and implementation is on.

Set up at headquarters

The department is headed by the Commissioner for Land Revenue and Settlement of Estates, Board of Revenue, Madras with the Director of Settlements who is Ex-Officio Secretary to the Board of Revenue (SEI) as the Controlling Authority and the Deputy Director of Survey and Land Records (the Technical head of the Department) as Adviser to Board of Revenue.

At Madras, there is the Central Survey Office—the Publication Office, the publisher being the Deputy Director on behalf of the Government of Madras. It serves as the main drawing office in the State for the compilation, drawing and printing of the various types of departmental maps, such as the taluk map, district map, state map, road map, town map, panchayat map, Outline Maps, etc. The Office is in immediate charge of an Assistant Director. There is a Photo-Zinco Press attached to this Central Office, in which maps are printed in black and colours by Photo-Lithography.

Extra-departmental items of work, like the preparation, drawing and printing in black and white or in colours, the bus route map of the City, Irrigation Department charts and diagrams, wild life map of the State, Election maps for the districts, towns and the State are also attended to in this office.

Except the village maps, for which the sale to public is through taluk offices in the districts, all other maps except those in the "restricted" category are available for sale at the sales counter of the Central Survey Office.

Centinary celebrations

It is the Survey Department which provides basic records for other departments enabling them to function effectively—Survey is the starting point of many things. Hence it is in the fitness of things that the department celebrates its Centenary as also the Silver Jubilee of the introduction of the Scheme of Land Records. The celebrations will provide the Department with an opportunity to place before the public, the activities of the department, which has, like the Royal Navy of Britain, functioned silently but solidly, thanks to the co-operation and efforts of officers and men of the Surveying, Computing, Drawing and Composing Personnel on the production side, the employees of the Photo-Zinco Press on the re-production side, and the ministerial personnel in the Department. This would also help the department to bring home to the public, the vital importance of surveys and the necessity for their maximum co-operation in the matter of maintenance of survey marks which form the frame-work of all survey and the importance of their having to apply, then and there, for getting post-survey subdivisions given effect to promptly, to keep pace with changes in occupation and enjoyment.

The completion of a hundred years of useful work marks, indeed, a proud moment for the Survey and Land Records Department.

people's problem plant-water hyacinth

THIRU V. D. SPURGEON,
Deputy Director of Fisheries, Madras.

Rarely a plant can be a source of unhappiness to Man. But what is known in Science as *Eichornia Crassips* and popularly called *Water Hyacinth* is posing a serious problem in recent years in this State.

Unfortunately, Nature has hidden the sinister actions of this *Plant* in its most lavish beauty. So people are deceived by outward appearance of the *plant.*

In other Countries

Water Hyacinth is an aquatic weed. It is harmless by itself. But it multiplies with astounding rapidity. In a matter of months a vast swamp or lake or river is covered up with *Water Hyacinth.* Today millions of acres of lakes, rivers, canals and swamps throughout the world are attacked by this devilish *plant.* The water ways of *America, Asia, Africa* and *Australia* are paralysed by this *plant* of unmatched splendour. It invades supply canals, drains, paddy flats, etc., and causes immense economic waste for the Nation. In Congo river, the river traffic is chocked by *Water Hyacinth* resulting in an annual loss of crores of rupees. In some places the hydro-electric system is threatened with the weeds jamming the inlet grids. Yet in other places, this weed reproduces so fast as to form a mat of 3 feet thickness and seals off the water so tight as to suffocate all fish to death. Even fishing boats cannot cut through the massive carpet of this beautiful Weedage.

Water Hyacinth is thus *Pisciculturists' Pest, Inland Navigators' Nuisance, Agriculturists' Annoyance, Entomologists' Enemy and people's problem.*

Have you not noticed *Water Hyacinth* even in Madras City waters ? Just look at Cooum near Pantheon bridge and at Chetput bridge, or see the Chetput swamp from electric train on the west of Chetput Railway Station or the Adyar River, or the temple tanks. The miniature sea-like Kaluvoy tank near Chingleput Railway Station is full of *Water Hyacinth.* People can see *Water Hyacinth* throughout Thanjavur, Madurai, Chingleput, Coimbatore, Salem, Tirunelveli and Nilgiri Districts. Going by road *Water Hyacinth* meets the eye of a traveller everywhere.

The enchanting Ooty Lake, which is a beauty spot in the face of Queen of Hill Stations is rendered ugly by this *Water Hyacinth.* As one incharge of that lake, I fought the increasing menace from 1953 to 1955.

The problem plant

The serious consequences of Hyacinth flourishing every where are (*a*) Flow of water in channels is stopped. (*b*) Paddy flats are invaded and the area of cultivation is reduced. (*c*) The water and nutrients wanted by paddy etc., are consumed by *Water Hyacinth.* (*d*) Boating and inland navigation are prevented. (*e*) Fish are suffocated to death in places where Hyacinths grow. (*f*) Hyacinth harbours mosquito eggs and larvae and prevent killing them either with chemical spraying or with mosquito larvae eating fishes. (*g*) It threatens hydro-electric projects, piers, bridges etc. (*h*) When water dries up the leaves rot and emanate a foul odour alround affecting public health, etc.

A view of the Water-Hyacinth floating in the Cooum river.

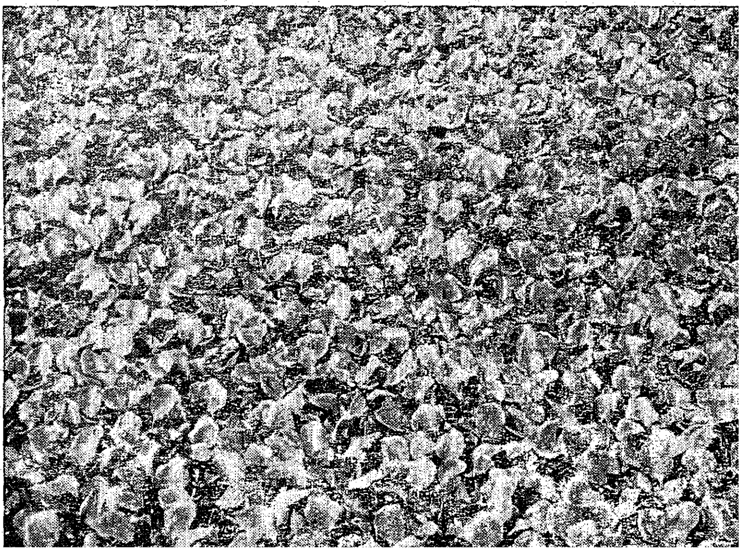

It is urgent to estimate the extent of the area affected at present, to assess the economic waste it has caused, and to formulate remedial measures.

Before learning to know the measures needed to keep this weed under control, it is necessary to know its method of multiplication.

Method of its multiplication

The weed reproduces unlike most of other plants both sexually by means of seeds, and asexually also, by means of sending out stolons from which appear daughter *plants* over night. So Nature has equiped this evil *plant* with dual methods of propagating itself. *One plant* increases to 30 in 3 weeks and to 1,200 in 4 months. With no check now it spreads like wild fire and is seen throughout this State. To this kind of unnecessary double method of 'breeding' Nature has gone a step further and endowed it with other dangerous qualities that are not seen in other *plants*.

Coupled with unimaginable fecundity it has an amazing talent for survival.

The *Water Hyacinth's* seeds will lie dormant for many years at the edge of the water sources, suddenly germinating whenever water level rises.

Another strange quality of this *plant* is that it can live in not only fresh water but also in brackish water and also sometimes in lagoons with a result that it will spread in all types of water spreads, at all times in all temperatures.

Yet another evil character of this *plant* is that it is easily carried over to distant places through water by action of wind. The *plant* is tall and has sail like leaves to give it the facility to be blown by wind even against strong water currents.

Thus this weed poses a great problem all over the world. It is a menace in *America, Australia, Asia* and *Africa*. In India of late it has assumed very alarming proportions and one can see *Water Hyacinth* spreading like green mats in all waters throughout this State.

Without understanding the danger of this *plant* enchanted by its beautiful funnel shaped lavender flowers, grown-ups and children alike carry this *plant* with an idea to grow them in other regions.

This leads to further extension of this dangerous weed. It is therefore urgent that a ban is imposed and quarentine restrictions are brought about for its annihilation.

A phased programme has to be formulated and a regular war has to be waged for years in eradicating this evil *plant* from the face of this country. The fight must be on three fronts.

Three methods to eradicate

First Mechanical.—Mechanically huge masses of this floating weedage can be pulled out of water sources with pitch fork or dredges or by human hands. This is the feasible way in majority of the waters in the State. The weeds so removed should be dried and burnt to ashes or else fresh shoots sprout out in increased numbers and more plants grow than it was originally there!

Second Chemical.—The next method is chemical process. This method is used all over the globe. In Malaysia, Congo and other countries chemical is used with the sprayers and water pumps, clearing extensive infested streams and rivers. This chemical is known as 2, 4D. It is successful in Australia also. In other countries such as Egypt also it is used.

In Madras it was tried by Fisheries Department in Ooty Lake with some results. 2, 4D is a good herbicide but it is not always successful in controlling extensive areas of *Water Hyacinth.*

Third Biological.—The third method of fighting this weed is by Biological process. By this method grasshoppers, caterpillers and other creatures are employed to prey upon *Water Hyacinth* and to eat them up. A Chinese fish by name grass carp can also be successful in keeping under check this obnoxious weed.

By controlling this weed more areas of water will be available for fish culture, more paddy fields will become weed free, water will be free from mosquito larvae canals and rivers will be free for navigation and hydro-electric projects, bridges, piers, etc., can be saved from clogging and early deterioration.

Let us fight this *People's Problem Plant.*

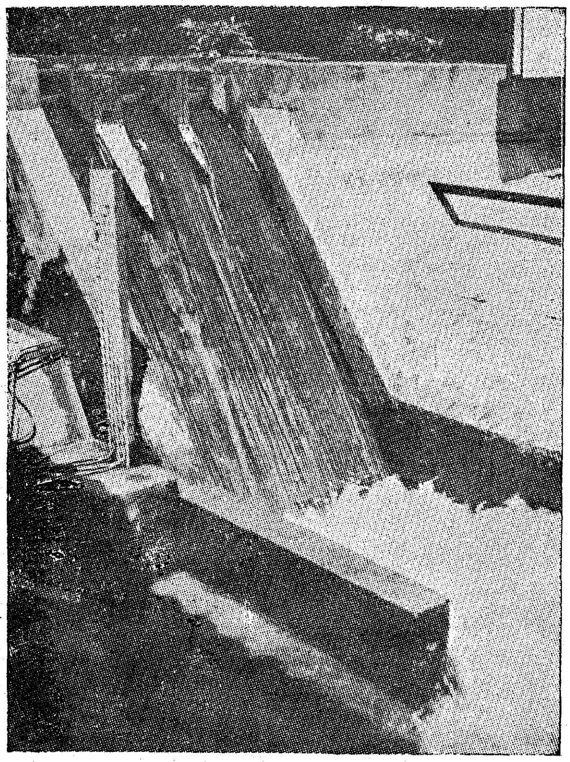

Model of Spillway designed at the Poondi Research Station.

POONDI

The Picnic Spot Near Madras

Among the picturesque spot not far from Madras City frequented by picnic parties and tourists is the Poondi Reservoir, a few miles off Tiruvallur. A well cultivated park at the dam site, soothing to the elders and a delight for the young, the panoramic view from the bridge across the Kudathalaiyar, its effects heightened when the river is in full flood and the P.W.D. Research Station on dams, all afford splendid attraction to the visitor. An addition which will be particularly welcome to the devut Hindu is the new temple at the entrance to the reservoir site.

The public has not made proper use of this picturesque picnic spot. Such a fine place worthy for week-end visits could not be availed of because of lack of amenities to stay there for the night. People visiting this place will have to pack off before sunset because of the fear that they may miss the bus and thereby stranded for the night.

Lovely places

This lovely place is intimately connected with the City of Madras since its waters are supplied to Madras City for drinking purposes. The question of supplying Madras City with pure water was occupying the attention of the Government and the Corporation for some years before any definite action was taken. Various Engineers of Government and private people made various suggestions. Of these the first tangible proposal was one suggested by Lt. O' Connell, who in 1855 submitted a scheme estimated to cost about Rs. 44 lakhs. This scheme provided for the construction of an anicut across the Kortalayar River at a place very near the present Poondi Reservoir. This scheme did not however see the light of day as it was mainly intended to augment the supply to the irrigation tanks and water-supply to the City was only a subsidiary matter.

After this the Government deputed some other Engineers to examine the proposals but nothing tangible occurred till 1863 when Mr. Fraser, Chief Engineer suggested the present system. Mr. Fraser Scheme was finally executed and completed by 1870 by which a new anicut was constructed across the Kortalayar River. By the year 1938–39 the population had increased and it was found difficult to meet the needs of the City. The Corporation undertook to bear the cost of investigating the scheme of constructing a reservoir at Poondi. Necessary investigations have been conducted speedily under the able direction of Thiru U. Ananda Rao, Chief Engineer and the scheme was actually inaugurated in July 1940. This scheme was completed in 1944, with the cost of Rs. 65 lakhs

A view of the Dam at Poondi.

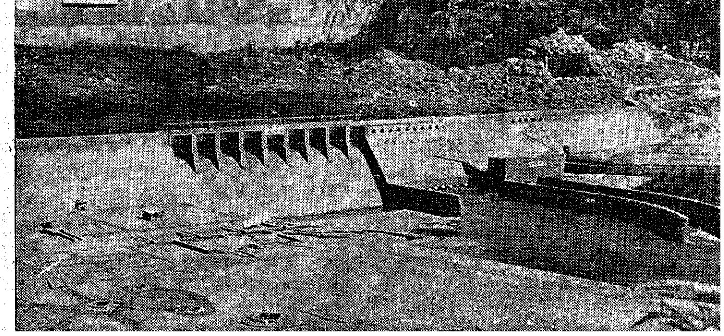

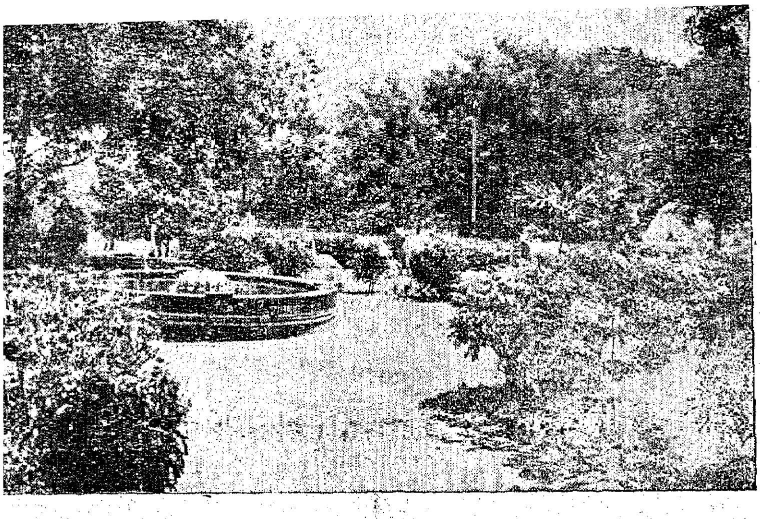

A view of the Park adjoining the Reservoir.

(the length of the dam is 770 feet and there are 16 vents; the catchment area is 760 square miles and the maximum computed flood discharge is 120,000 cusecs).

The reservoir

The emergence of Mambalam, Saidapet, Guindy, Sembiam and other places under the Town Planning Scheme, the growth of Nagars in certain areas of the City, the formation and the extension of colonies under various names and establishment of Industrial concern have necessitated water-supply to these areas. The opening of numerous factories in the suburbs of the City has added considerably to the otherwise growing population of Madras apart from the birth rates increasing day-by-day. So much so, ways and means had to be found for increased supply of water. The water scarcity in 1927 accelerated the scheme for the construction of Poondi reservoir.

All credits of this reservoir being completed go to the late Thiru S. Sathiyamurthy, who moved heaven and earth for the completion of the scheme. It was during his Mayoralty that this work was taken up, which was opened by Sir Arthur Hope, the then Governor of Madras. It is in the fitness of things that Poondi Reservoir was named Sathiyamurthy Sagar an everlasting monument to that departed national leader.

A herd of elephants welcomes you at the reservoir site (remember they are not real ones).

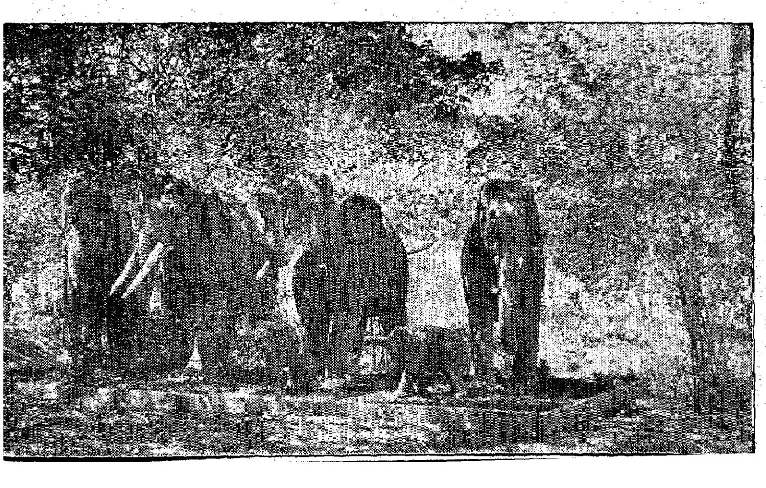

Poondi Reservoir is as large as Sholavaram and Red Hills lake combined. It has a water spread of 12½ square miles and the water from this goes to RedHills lake and is then supplied to Madras City by a net work of pipes.

As the visitor stands on the bridge and scans the watery expanse on the south he will be able to pick without much difficulty big stones jetting out of the river. These are really parts of an old temple now lying submerged in the water. The particular spot was the Tiruvalambudur village in Tiruvallur taluk and the presiding deity of the temple was Lord Unreeswarar, with his consort Minnoli Ammai. Following the decision to build the Poondi Reservoir many villages with temples lying on its banks were acquired by the Government to provide the site for the reservoir. Along with the villages the temple also went under when the scheme was carried out.

The Tiruvalambudur shrine was a celebrated one and had an important place in the life of Sri Sundaramurthy Nayanar, one of the famous Saiva Saints. In view of the importance of the temple thus lost the Government set apart Rs. 75,000 as compensation and offered a suitable site for its reconstruction. The Hindu Religious and Charitable Endowments Department selected a poramboke site in Poondi village and had it granted for the purpose.

Irrigation Research Station

The irrigation research station only one of its kind in the State was established in 1944 at Poondi. This station has grown year after year and at present consist of two laboratories, one on each flank of Poondi Regulator. The models are laid out in glass or masonry sided flumes and trays mostly in open air. Water is drawn from Sathiyamurthy Sagar by gravity flow through sluice one for each plant. The first experiment in Poondi was initiated on the Poondi regulator model itself. This experiment was started with a view to decide the downstream protection required in the rear of the regulator. The regulator construction was based on the results of these model studies.

Both by quality and quantity of work carried out the laboratory has built up a record of usefulness. Besides, the laboratory is carrying out test work for outside agencies like other State Governments, Railways Ports and Harbour authorities, established Engineering firms etc. Hydraulic model studies were started with the idea of solving problems in connectionwith the construction of river valley project works in this State under

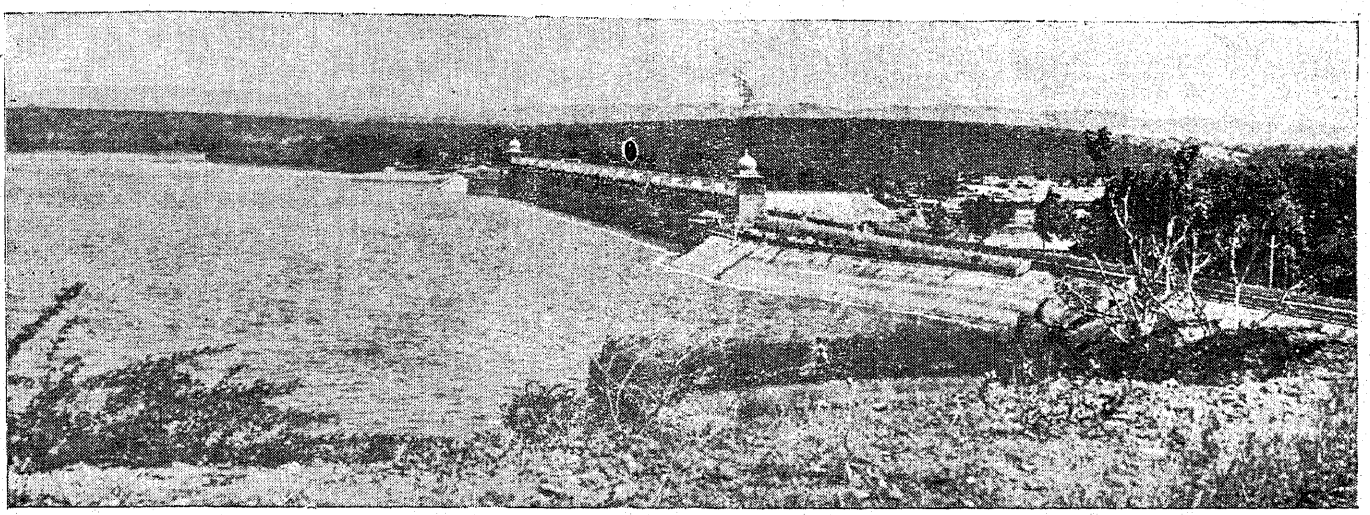

The Kudathalaiyar river with the impounded waters of the Poondi Reservoir also known as Sathyamurthi Sagar looks like a big lake.

Five-Year Plans. Even now it is realised that in the years to come the functions in this station would be more and more of academic nature propounding basic theories in hydraulics to enable the Engineer to enlarge his vision and place this particular applied science on a more exact basis than at present. It is gratifying to note that the station has taken up the research on the availability of ground-water.

Many of the well-known technical authorities who have visited the Laboratory have written well about the work done here. One American visitor has been pleased to remark in writing that the Madras Laboratory is converting the same area of research as the Laboratories of the Bureau of Reclamation in United States of America though under extremely difficult conditions as regards working space and other amenities.

The value of any institution, and particularly that of a research institution, depends wholly upon the hard and increasing work put forth by every one willingly and with enthusiasm. That these laboratories hold within their four walls a band of earnest workers is therefore the chief asset of the Concrete and Soil Research Laboratories.

HIGH YIELDING VARIETIES GROWERS' ASSOCIATION, SIRUGUDI

The High Yielding Varieties Growers' Association was organised at Sirugudi village in Natham Panchayat Union, Madurai district, with a view to intensify the cultivation of high yielding varieties like IR 8, ADT. 27, Co. 29 Paddy, C.S.H. 1. Cholam, HBI. Cumbu and Co. 7 Ragi crops. The above association was inaugurated on 4th November 1968, Monday at 4 p.m. by Thiru P. Thambi Naicker, M.L.A., and Chairman, Panchayat Union, Natham, presided over by Thiru S. P. Malaisamy, M.L.A. So far 30 members, who are willing to grow high yielding varieties, have been enrolled in his association and each member must grow at least one variety of high yielding strains in a season. The District Agricultural Officer, Madurai, Thiru S. Vinayagam and his Technical Assistants and important progressive ryots from Nilakkottai and from Madurai participated in the function and addressed the gathering about their experiences in the cultivations of high yielding varieties. The President, Thiru M.T.C. Manikalai, High Yielding Growers, Association welcomed the gathering while the Secretary Thiru A. Sivan Sethi read the report. The function was inaugurated by a taken supply of IR 8 Paddy seeds to all members of the Association and finally the function came to an end with the vote of thanks by Thiru S. A. Chelladurai. The High Yielding Varieties Growers' Association was organised under the active guidance of Messrs. N. P. Ramiah, Grama Sevak, Sirugudi and V. Gopalakrishnan, Agricultural Extension Officer, Natham.

Paddy Aerial Spraying Scheme in Tamilnadu

Paddy is the staple food crop in Tamilnadu grown over an area of 64 lakh acres. It is commonly affected by a number of insect pests such as Stemborer, Hispa, Jassids, Grass hopper, Earhead bug, etc. Of the above the paddy stemborer caterpillar is undoubtedly the major insect pest affecting the crop. This caterpillar punctures the stem of young paddy seedlings and feeds while remaining inside. The central shoot starts withering and produces what is known as "white ears". The earheads are completely devoid of grain formation and only chaff is found. Since the pest stays internally and causes damage, its control is difficult, quite frequently there have been instances of this pest reducing paddy yields over vast areas by as much as 30 per cent. Powerful insecticides have been employed with good results; but these chemicals are extremely poisonous and their spraying involves a toxic hazard to both human beings and farm animals grazing in the locality on field bunds. Inflow irrigation areas, the waters of rivers and tanks are not only employed for irrigation but also for drinking purposes. Large scale usage of these chemicals by way of aerial application is, therefore, ruled out as the water would also be contaminated, thus leading to hazards. The need for evolving a safe chemical with low toxicity but at the same time equally effective against this major post was constantly engaging the attention of researchers.

The popular insecticide

SUMITHION is a new organo phosphorous insecticide extremely low in toxicity to men and other animals. It was discovered by Sumitomo Chemical Co. Ltd., Japan. Its definite characteristic is that it is extremely effective on broad range of insect pests and yet it can be handled with ease because of its safety to men and animals. It has gained a rapid popularity for controlling not only paddy stemborer but also many other crop pests. Further *Sumithion* has encountered as yet no problem of build-up of resistance which is increasingly apparent among the conventional insecticides.

A study on the toxicity of *Sumithion* has established its superiority as a very safe chemical as could be seen from the results given below :—

*Comparative LD. 50 values *(Acute oral Toxicity —Male Rats.)*

Name of Chemical (Tech. grade.) (1)	0–50 *mg./kg.* (2)	50–100 *mg./kg.* (3)	100–200 *mg./kg.* (4)	*Over* 200 *mg./kg.* (5)
Parathion ..	3–5	..	..	..
Endrin ..	12–25	..	..	..
Sumithion ..	..	..	..	673
Dimecron ..	15–28	..	..	..
Gamma Bhc ..	..	..	125	..
Diazinon ..	..	..	150	..
DDT ..	..	..	..	250
Rogor ..	..	..	..	300

* Lethal dose in milligrams per kilogram body weight to kill 50 per cent of the subjects administered.

Another outstanding property is its extremely low toxicity to many kinds of marine life like Fish. This makes it possible to apply *Sumithion* both on the surface and from aeroplanes on extensive scale without fear of loss of acquitic food resources.

Observing a successful introduction of *Sumithion* by Sumitomo Chemical Co. in Japan and a few other countries, *Tata Fison Rallis* submitted this chemical to the State Agriculture Department for testing. The State Agriculture Department, in turn, tested the chemical and found it to be effective in controlling stemborer pests of paddy. This chemical has thus been officially approved for use against stemborer pests of paddy and included in the list of Approved Plant Protection Chemicals of the State Department.

Aerial Spraying Scheme

The Tamilnadu Government have been the pioneer in this country in introducing aerial spraying for paddy. It is needless to overemphasize the importance of this scheme for it affords a surer method to provide a mass scale protection to the staple food crop of the State and reduce the chances of re-infestation at frequent intervals. Apart from controlling the insect pests, the need for controlling diseases infecting paddy was also appreciated and a fungicide in Cuman based on a zinc derivative was also included in the spraying schedule. Two rounds of aerial applications are recommended, about 30 days after transplanting and again prior to earhead emergence respectively, to give the maximum protection for the paddy crop. The State Government made a modest beginning during the year 1965–66 by spraying aerially an area of about 11,000 acres. During the last year 1967–68, the area was increased to 1·6 lakh acres. It was during last year that *Tata Fison Rallis* demonstrated the efficacy and safety of *Sumithion* for aerial application by offering freely to the State Agriculture Department. During the current year 1968–69, the State Agriculture Department have programmed to aerially spray 2·44 lakh acres paddy between August and December 1968 of which about 1·24 lakh acres would receive *Sumithion* application. The success of the scheme is reflected through the increased acreages coming under the operation of this scheme. The State Government is subsidising the cost of chemicals by 35 per cent. The Central Government is subsidising the aircraft charges by 50 per cent. These are substantial benefits accruing to the paddy farmers without any distinction, in the areas where they have opted for this scheme. The crop losses averted by this plant protection scheme would definitely contribute to strengthen the economy of the paddy farmer and cultivate, in turn, to produce more.

Indian Institute of Technology, Madras

PROFESSOR C. V. SETHUNATHAN

The Indian Institute of Technology at Madras ("Success Through Work") is its motto—the largest educational development project sponsored by the Federal Republic of Germany is a shining example of what can be achieved by combining the dominant characteristics of a scientifically and industrially advanced nation with the conditions and challenges of the recipient country's needs in its technological growth.

The Sarkar Committee of the Government of India formulated in 1946 the establishment of a chain of higher technological institutions in the four regions of the country anticipating the building up of an industrial complex. In the year 1956, the Government of the Federal Republic of Germany made a gracious offer of help in organizing a modern engineering institution in India. A Technical Mission, headed by the German Minister of State Dr. August Rucker, visited India and, after gaining first-hand knowledge of Indian conditions, recommended the estabishment of a higher technological institute that would place considerable stress—on the German pattern— in imparting manual skills and development of design-consciousness in its programme of training, with a dynamic body of Faculty-members fostering continual research and interested in solving the live problems of the Industries.

First Indo-German agreement

Against this background, the first Indo-German Agreement for technical collaboration was signed in Bonn in August 1958. The Agreement envisaged assistance by way of the services of twenty German Professors, and five Foremen, German Scientific and technical equipment for DM 15,000,000 (Rs. 2·00 crores) and training facilities in Germany for twenty Indian teachers.

The Government of Madras graciously offered a site of 630 acres of land adjoining the Raj Bhavan and the Deer Sanctuary inclusive of 300 acres of lovely wooded land and 100 acres of irrigation-tanks. The third in the chain of five higher technological institutes came into being, an institute with its massive buildings and modern scientific equipment, nestling amongst avenue trees, bushes and pools of water in an ideal, sylvan setting proclaiming Bonn-Madras-Delhi collaboration. The Institute was inaugurated in July 1959 and was declared an institution of national importance in 1961 by an Act of Parliament.

The first seven years, coinciding with the operative part of the first Indo-German Agreement, have been full of fruitful and vigorous activity on the part of the Indian and German members of staff working shoulder to shoulder on this technological enterprise. The Institute has six Engineering Departments in the fields of Civil, Mechanical, Electrical and Chemical Engineering, Matellurgy and Applied Mechanics and Aeronautics, three Science Departments in Physics, Chemistry and Mathematics and a Department of Humanities and Social Sciences. The Institute has organized five-year degree courses leading to the Bachelor's degree in the main Engineering fields, Master's Degree courses and Doctoral Programmes in Science and Engineering. Four convocations have been held so far and, with the fifth convocation in August 1968, 961 students with B. Tech., 91 with M.Sc., 148 with M. Tech., 19 with Post-graduate Diploma in Industrial Engineering and 25 with Ph.D. would have gone out of the portals of the Institute holding its torch high.

The second agreement

The Second Indo-German Agreement was signed in June 1966 providing for the continuance of the aid for a further period of five years with the emphasis shifting to consolidation and intensification of the work of the twenty established laboratories and further aid by way of setting up five new laboratories, services of more German Professors, both short-term and long-term, supply of scientific and technical equipment as may be needed to consolidate the twenty laboratories and the setting up of five new laboratories; services of twenty German Senior Scientific Assistants and training facilities for sixty Indian teachers in Germany.

During the first phase, the Technical University at Braunscheweig served as the springboard for planning at the German end. In the second phase, a consortium of Technical Universities at Berlin Aachen, Braunschweig and Stuttgart is actively contributing to the planning and the further development of the Institute. An influential committee of German Government Officials and German Professors drawn from the participating agencies and institutions—designated as the Madras Committee—is now the Central Planning Organisation in Germany for the Institute. The members of this Committee and also a few other distinguished German Professors have visited the Institute in recent times to gain first-hand knowledge, and to make an on-the-spot

appraisal of significant problems. These visits have been most fruitful for mutual understanding and a meaningful acceleration of the aid programme under the Second Indo-German Agreement.

The primary objective during the initial years was to develop a strong integrated curriculam leading to the B. Tech. degree in the various Engineering disciplines and to make available to the country efficient and well-trained young men to fill the ranks of engineering occupations and help appropriately in the various spheres of nation-building activities. That this objective has been well accomplished is borne out by the good impression created by our *Alumni* wherever they have gone and by the favourable reports we have been receiving from individuals and organisations both in India and abroad, who have examined them, employed them and assessed them. This has been possible because the Institute is fortunate to have two most valuable ingredients for orderly growth and progress in the field of education : an earnest, competent and disciplined student-body and a band of qualified, dedicated teachers, Indian and German, with a creative outlook and an awareness of current problems in Industry, Science and Technology. In all aspects of the work of the Institute, there is a strong imprint of some outstanding German characteristics—thorough prior planning, attention to details and a mental attitude that makes no compromise with anything that is sub-standard and accepts nothing but the best.

Primary objective

A feature that distinguishes this Institute from the other institutes is the emphasis that it places on a comprehensive scheme of workshop-training for its students. On this foundation, the methodology adopted in prescribing, for each individual student 'project-work', when he has attained a certain level of proficiency in his area of study, is an attempt to infuse realism into the educational programme and produce there by a class of engineering graduates who have confidence in their manual skills and ability to handle basic tools and machinery and who have cultivated already the useful habits of self-study, observation, experimentation and improvement. A distinctive German contribution to the pattern of laboratory facilities established at this Institute is the organization of workshop-type laboratories to fulfil special needs in areas such as steam-engines, internal combustion engines turbo-machines, hydraulic machines, fluid-mechanics, chemical engineering and metallurgical processes. These are not conventional laboratories with routine equipment that permits standard experiments to be performed, but work-spots where unconventional set-ups ma bey built up as need arises, where tools and apparatus may be fashioned to meet unforeseen situations and where problems on pilot plant scale may be simulated and studied. In these laboratories, one of the long-range objectives of the technical aid programme is being realized—a spirit of self-reliance triggered by close association with the minds and appurtenances of an advanced technology.

The Institute has at present 1,926 students, of whom 1,389 are pursuing under-graduate courses and 537 post-graudate and research programmes. In the second phase of development of the Institute, there is an emphasis on changing the ratio between the post-graduates and under-graduates from 1: 2·6 to 1 : 1·7. With this in view new M. Tech./Diploma/Research programmes are being started in areas such as Polymers, Metal-forming Technology, Tribology, Propulsion, Nuclear Power Engineering, Bio-Engineering, Semi-Conductor Technology, Desalination, Air and Water Polution, Fine-Instrumentation and the like.

The institute

The Institute is keenly alive to the need for a close relationship between the academic disciplines and the live problems of Industry. Significant steps have been initiated in this direction by deputing students for carefully-planned in-plant training programmes in the several Industries. Students have been encouraged to acquire experience in handling industrial problems on a small or semi-production scale. Staff members are expected to devote their talents to the solution of problems posed by Industry, either through individual consultancy work or through institutional consultancy work.

From the beginning, the Institute has striven for a distinctive way of life and for the promotion of conjoint efforts in achieving its cherished goals. The staff and students live together and continually act and react on each other in their daily lives. As they come from different parts of India, there is a healthy urge and motivation for national integration and scope for the building up of a cosmopolitan attitude of mind. On account of the German association, there is an international outlook on education and scientific development.

Truly can it be said of the Indian Institute of Technology at Madras that its, ' foundations have been well laid for its solid contribution to the technological progress of India, with the noble pledge.

May He (Brahman) protect us both together ;
May He nourish us both togheter :
May w3 work conjointly with great energy ;
May our study be vigorous and effective :
May we not dispute (or hate any)
Let there be peace, peace and peace—

(From German News Weekly, September 1, 1968.)

MARA PUBLIC LIB

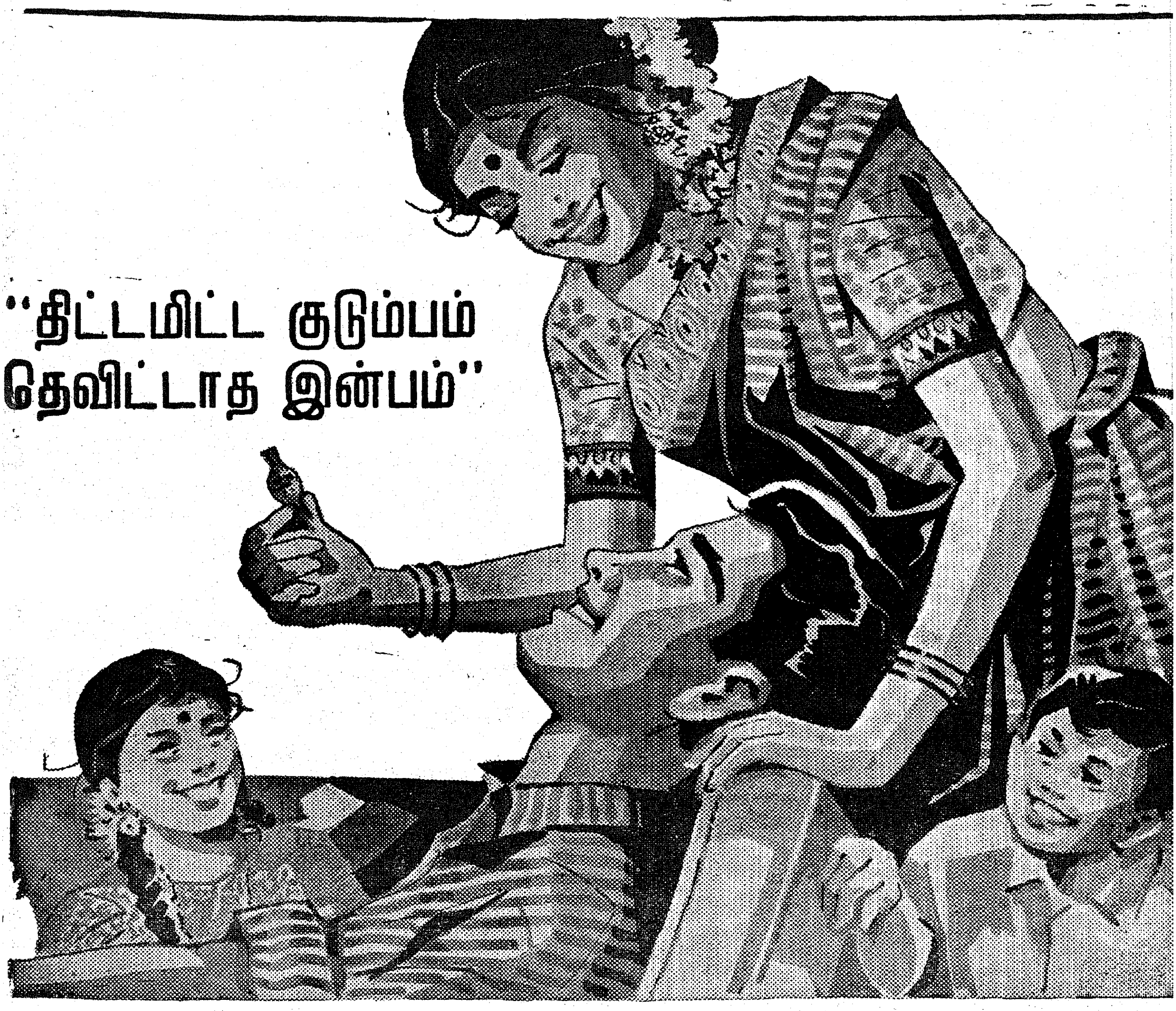

உங்கள் குடும்பம் ஆயிரம் காலத்துப்பயிர் ஒவ்வொரு தலைமுறையும் நூறாண்டு வாழ இன்பம் தேவை, இனிய வாழ்வுக்கு ஓர் இரு குழந்தைகள் இருந்தாலே போதும்.

வெளியீடு: மாநில குடும்ப நலதிட்ட அமைப்பு
சுகாதார, குடும்ப நலதிட்ட இயக்குநர் அலுவலகம்
சென்னை-6.

குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்திடுவீர்

Registered No. M-4727

Dedicated to
Every Indian Family
for their better
living and health

KERALA SOAPS AND OILS LTD.,

Regd. Office: WEST HILL, CALICUT-5.

INCORPORATING

GOVT. HYDROGENATION FACTORY, CALICUT
Manufacturers of Sudha Vanaspati and Vimala Refined Vegetable Oil.

KERALA SOAP INSTITUTE, CALICUT
Manufacturers of Quality Soaps: Sandalwood, Rose, Willingdon, Vep, Coaltar, Washwell, Shaving etc.

GOVT. OIL FACTORY, CALICUT
Pioneers in the manufacture of Vitamin Oils: Adamin, Seagold, Stayfit and Veterinary Vitamin Oils: Univax, Trivax.

(Kerala Govt. Undertaking)

SISTA'S.KSO.218

PRINTED BY THE DIRECTOR OF STATIONERY AND PRINTING, MADRAS AND EDITED AND PUBLISHE
BY THE DIRECTOR OF INFORMATION AND PUBLICITY, GOVERNMENT OF MADRAS.

PICTURE SHOWING THE UPROOTED COCOANUT TREES WITH DEMOLISHED HOUSE IN THE BACKGROUND AT SEMBITIVARAM, MADURANTAKAM TALUK.